

TRAGOVI
ALMANAH MLADIH MEĐIMURSKIH AUTORAICA

biblioteka ACT

knjiga prva

Urednici: Teo Petričević

Sebastijan Avet Petar Pank

Grafički urednik: Teo Petričević

Fotografija na naslovnici: Krešimir Dobranić

Lektura: Jelena Solak

Naklada: 1000

TRAG OVI

ALMANAH MLADIH MEĐIMURSKIH AUTORA/ICA

Čakovec, 2004

NINO STANOJEVIĆ BOŠKO

**rođen 1985
živi u Čakovcu
uz pisanje pjesama
bavi se i
sviranjem gitare**

Mržnja prema ljudskome rodu
Koja nikada nije prestala,
Navela me da težim nečemu višemu,
A to više me ubilo
Jer sam bio jedan od onih koje sam mrzio.

HRANA ZA SIROMAŠNE
Hranili smo im djecu bombama
Dok su ih umjesto papirnatih zmajeva
Oblijetale ptice sa željeznim krilima.
Ubijali smo im bogove
Za mir u svijetu,
A mi smo još uvijek bili djeca,
Djeca koja su se odrekla roditelja
I njihova načina života.
Mi smo bili njihovi bogovi,
A ja sam plakao.
O' Ameriko spasi me.

ROĐENJE
Nisam rođen
Drugi puta
Da umrem ponovno.
Možda sam
Ja jedan od onih
Koji ne znaju čemu da budemo.

SVE SAM
Svugdje sam,
Uvijek sam,
Tvoj sam.

Živ (ni)sam,
Lijep sam,
Moćan sam.

Strah sam,
Savršen sam,

Sve sam,
Al' ljudsko biće nimalo nisam.

i reče Bog: "Neka bude on!"
i vidje Bog da nije dobro.
I posla Bog Smrt,
Smrt ga ne htjedoše,
I on postade besmrtn.

NOUMENON
Pogledao sam kroz oči
Slijepog čuvara
I uplašio se
Kako izgledam.

BOŽIĆ

**Crne misli su mi ispunjale um
Kad sam gledajući na sat
Shvatio da nećeš doći.
Zvukovi koji su najavljivali dolazak
Nisu dolazili od tebe.
Bio sam dijete koje je još uvijek voljelo
A ti si ga prezirao.
Ali slijedeći puta me nećeš iznevjeriti,
Zar ne, oče?**

SUNCE

**Ako Sunce više nikada ne izađe,
Kroz mutnu sliku svijeta
Uzdići ću te do visina
Kako bi znao
Koliko si mi značio
Dok je Sunce još uvijek izlazilo.**

DAVORKA KOŽNJAK

rođena 1977
radi i diše u Čakovcu
dosad nije izdala zbirku
možda jednog dana
tu i tamo imala javne nastupe
šećer i željezo
u normalnim vrijednostima

U paučini vremena
Ti i ja
Grandiozno koračamo sami.
U tvojim očima
Sanjiva je sreća.
Dodir ljubavi
Tvojih dlanova.
Na mojim usnama
Kapi prezira,
Gorčina i tuga ljepljiva,
Obmana, lažna skloništa...
Ja sam robinja
Začaranih krugova.

Zauzdat ću svoj bijes
Tamo gore,
U toploj tišini.
Zaigrati na kartu
Ugladenih manira,
Zapetljati se u mrežu
Razuzdanog ega,
Čistog, djevičanskog lica.
Pratiti ću ritam
Tuđih koraka
U sjeni
Osvetničkih krvnika,
Jedini način da zaslužim ime
Moralnog, ljudskog bića.

**Možda pijetlovi zapravo vrište,
Traže neko uporište,
U novom jutru,
U novom danu,
U nekom licu izbornom.
Daj mi dobar stimulans
Da odradim svoj performans.**

**Ja sam sjenka
Koja ostavlja trag
U tebi...
Kao nedokučiv beskraj
Tri planete
(ne poriči što znaš)
Venera, Pluton i Mars.
Ja sam vizija,
Neutaživa glad,
Ključ kaosa, nereda
I ponovnog stvaranja.**

**Ja jesam koja jesam,
Zapregnuta u kola svojih želja
U svijetu iluzija i smiješnih privida
- scena je postavljena.
Moja je uloga izgubljenog djeteta
U moru bezbroj smušenih likova.**

**Brišem korake
Kao da me nije ni bilo.
Vraćena u svoju ljušturu
Zatvaram oči.
Netko me doziva...
Okolo mene blato i trulež,
Grabežljivci i lešinari,
Čekam da me nađeš.
Bez borbe i truda
Tonem u tamu.
Raspadam se u svojoj nemoći.
Tako, dakle,
Izgleda rođenje.**

KREŠIMIR PAVLIC

**rođen 1976
stanuje u Čakovcu
od 2000
nakon završenog fakulteta
radi kao prehrambeni inženjer
u Varaždinu
a piše tek povremeno**

UVIJEK GORE

Oduvijek sam volio roniti. Prvu masku dobio sam s pet godina; tada sam uz ponešto gutanja vode naučio i plivati. Svake godine sam na ljetovanju provodio sve više vremena u moru, roneći sve dublje i dalje od obale. Sjećam se nazubljenih hridi s algama, jata riba, rakova i krastavaca, žutog pijeska i tamne trave koja se uvijek protezala prema dubini. Ronio sam u uzburkanom moru i čudio se kako je na dnu tiho i mirno. Sunčani dani bili su bolji; toplina je uvijek bila na mojim leđima a more svijetlo i prozračno. Moje ruke i noge su se produljile i ojačale, stario sam, dok je more ostajalo isto.

Da li ste ikada zaronili do dna, okrenuli se prema površini i pustili da vas pritisak polagano podiže? Na dnu je hladno i mirno a pogled se gubi u dalekom sivilu. Iznad je lelujava blistava granica, zrak i toplina. To je igra prema tami u koju pojedinci zaranjaju na dah. Njihovo bilo se usporava kao da prati ritam vode koja kuca jednim srcem u svim morima svijeta. Koliko god jako netko sluša zov dubine i čezne da probije granice toliko jače mora čuti šum vlastite krvi koja proklinje za kisik. Čovjek nije stvoren da živi u vodi. Još davno smo krenuli drugim putem.

Ovog ljeta sam nakon šest godina ponovno stigao na more. Kupio sam novu masku i dihalicu. Na početku nisam mogao dugo izdržati, no stari refleksi su se brzo vratili. Ponovno sam ronio duboko. Zadnjeg dana sam srušio vlastiti rekord; znam to po pritisku maske na lice, bolu u ušima i stupcu vode koji me dijelio od površine kada sam pogledao gore. Nakratko me uhvatila panika. Jurnuo sam po zrak kao strijela usmjerena prema centru mete. Sekunde su prolazile i napokon sam bio vani psujući bol u ušima, urlajući vjetru u lice i smijući se vlastitom

strahu. Osjećao sam se tako živim na način na koji većina drugih neće nikada znati. Smisao ovog teksta nije popularizacija ronjenja, sve što se usuđujem poručiti je da ono što volite radite sa žarom koji svi imamo u srcima i uvijek idete prema gore.

TVORNICA

Put u pakao popločan je dobrim namjerama. Nikada nisam mislio da ću osobno otkriti istinitost te tvrdnje. Kako drugačije objasniti događaje koji su me vratili natrag u predvorje vlastitog inferna, te ponovno razorili ono što sam tako dugo pokušavao pronaći. Samo sam pokušao..., ne, neću lagati sebi i vama. Moji razlozi bili su sebični i nemojte slušati ljude ako vam kažu da sam to učinio zbog želje da pomazem drugima. Da bi ih shvatili, kao i sve ono što je poslije uslijedilo moram se vratiti godinu dana unatrag u predvečerje hladnog zimskog dana toliko sličnog današnjem.

Tog sam dana stigavši s posla podgrijao ostatke jučerašnjeg ručka, oprao tanjur i pribor, stavio lonac sa hranom u frižider za sutra a zatim po navici pospremao stan povremeno bacivši pogled na ulicu. Dan je bio brutalno hladan, s vjetrom koji je šibao ogoljeno drveće i prolaznike zavlataćeći se među grane i procjepe kaputa. Na HI-FI liniji tiho je svirala muzika nekog benda iz devedesetih, a u drugoj sobi šumio je ventilator upaljenog PC-a. Ubrzo se počelo mračiti a zatim su kao čudom stigle pahuljice snijega trepereći pod narančastom uličnom rasvjetom. Bila je to dvadeset i deveta godina mojeg života i bio sam zaposlen, materijalno situiran i makar nisam bio okružen prijateljima, nisam bio ni usamljen.

Samački život kao da se zalijepio na mene i u tom sam smislu bio pomiren sa sobom. Nisam bio nesretan; više bih to opisao kao trajno odsustvo radosti. To je isto

sivilo koje me je sada kao i te večeri natjeralo da obučem kaput i pješke krenem prema centru grada.

Do trenutka kada sam ušao u kafić pahuljice su zabijelile moj crni kaput i namočile kosu skrivajući nekolicinu sijedih vlasi. Lokal je bio skoro prazan, baš kao što sam želio i znao da će biti. Sada sam, za razliku od mlađih dana, želio na miru čitati dnevne novine i piti topli čaj, zaklonjen od pogleda drugih ljudi u najtamnijem kutu.

Zar se išta promijenilo u svijetu tokom jedne godine? Po novinama koje sada listam to se ne bi moglo naslutiti. Naslovi i akteri su možda drugačiji ali ciljevi, motivi, ljudi na sceni i puls koji pokreće život su ostali isti kao i u prošlogodišnjem izdanju. Pa ipak, jedan me naslov tada zaintrigirao i pokrenuo lanac događaja u kojem sam vidio vlastito spasenje.

Koliko sam bio u krivu...

Naslov članak objavljenog u lokalnim novinama je glasio: "Maknimo mladež s ulice!". Tema tog okruglog stola održanog u Domu sindikata kojem su prisustvovali gradonačelnik, neke poznate profesorske face, novinari i nekolicina mlađih osoba bila je predlaganje inicijativa koje bi dale sadržaje interesantne mlađim generacijama i tako ih spasile od ulice i njih samih. Novac bi se osigurao iz proračuna grada a rasporedio prema odlukama Odbora za društvene djelatnosti. Navedeno je nekoliko najzanimljivijih prijedloga osnivanje centra za mlade, pokretanje časopisa, bavljenje humanitarnim radom, uspostavljanje kontakata sa organizacijama mlađih iz svijeta, pokretanje filmskog festivala i modificiranje ponašanja djece putem igre. Pročitao sam članak

jednom. Zatim sam ga pročitao opet važući pojedine prijedloge dok mi se na licu blago širio smiješak. Jer moja ideja bila je za dva koplja bolja od ostalih.

Te sam večeri izjurio van iz kafića (umalo zaboravivši platiti čaj) s poletom koji nisam osjetio već godinama. Odlučio sam da provedem svoju zamisao. Možda neće uspjeti, možda neće biti lako, ali na

kraju krajeva imao sam jedan resurs koji me neće iznevjeriti vrijeme.

U sljedećih tjedan dana polagano sam stvarao konstrukcije u glavi i stavljao sve na papir. Iako tada o njemu nisam mislio, jer moj je sebični razlog bio skriven preduboko ispod uzbuđenja i glavne želje koji su me pokretali, osjećao sam ga nesvjesno tik ispod njih. Mislio sam da ću pomaganjem drugima pomoći sebi i tako se riješiti dosade i dovesti radost u srce. Pritajeno sam se i sebično nadao da ću time možda uspjeti pronaći ženu koju ću moći voljeti.

Nakon sedam dana je sve bilo spremno. Planovi, resursi i materijali definirani i postavljeni. Ostala je realizacija, tj. onaj dio sante leda koji počiva ispod površine. Dio sante koji ću morati izgurati na vlastitim leđima da bi uspio postići svoj cilj: osnivanje besplatne kompjutorske radionice za učenike i studente.

Zašto bi to morala biti bolja zamisao od ostalih navedenih u članku koji sam pročitao prije tjedan dana? Zato jer je znanje resurs broj jedan, što nitko ne može poreći, zato jer su kompjutori aktualni i nezamjenjivi, zato jer ću uz sebe okupiti ekipu koja će raditi besplatno na sklepanoj opremi, zato jer ću ponuditi pomoć i dijalog svakome tko navrati.

Imao sam dovoljno iskustva u radu s računalom da bi prenosio znanje na druge. Čak sam i na faksu kroz dvije godine radio nešto slično; dva

puta na tjedan sam nadzirao rad i pomagao kolegama studentima u novoj učionici opremljenoj PC-ima. Znao sam da u tome mogu nadmašiti 99% populacije, za ostalih jedan posto koje čine kompjuterski profići (studenti informatike) pobrinuti će se ostatak moje eventualne ekipe. Svoj tim mislio sam sastaviti od frendova koji imaju znanja i iskustva u radu s kompjutorima. Takvih je bilo dosta pa sam se nadao da će na kraju s popisa isplivati trojac koji će moći podijeliti moj entuzijizam i odvojiti dio svojeg vremena. Nesumnjivo će biti teško uvjeriti

ljude da rade besplatno dva puta na tjedan od 17 do 22. Četiri čovjeka će biti dovoljna da pokriju taj termin kroz cijeli tjedan. U timu sam priželjkivao barem jednog pravog informatičara koji je diplomirao na FER-u. Usuđivao sam se nadati da će nam se nakon nekog vremena rada pridružiti još ljudi.

Hardware sam mislio skupiti s tavana, od raznih firmi kojima više ne treba stara oprema, zatim od donacija informatičkih tvrtki ili samog grada. Morao sam skupiti barem 10 računala koja nisu nužno morala biti zadnji krik tehnike prije nego što pokucam na gradonačelnikova vrata.

Nisam želio doći kao prosjak, želio sam da taj čovjek u fotelji koju grije njegova guzica shvati da imam osigurano i spremno sve; sve osim prostora

koji će nam morati ustupiti grad.

Imajući sve to na umu a ne umanjujući moguće probleme, nedostatke i nepoznanice poput toga da uopće nisam znao koga da prvo kontaktiram u gradskoj upravi, krenuo sam nakon sedam dana u akciju. Kao što sam rekao planovi, resursi i materijal bili su postavljeni i definirani.

Vrijeme je bilo na mojoj strani.

Ime radionice iskočilo je u meni kao da je oduvijek bilo tu: Tvornica. Za razliku od one u

**Manchesteru, naša će umjesto muzike proizvoditi
ideje i informatički obrazovanu mladost.
Sljedećih mjesec dana postali su moja katarza.**

**Bilo je mnogo teže nego što sam mislio.
Bilo je prokletu teško. No kada sam nakon tih
mjesec dana zakucao čavlina iznad vrata drvenu
ploču na kojoj je šarenim slovima moja sestra
napisala TVORNICA, konačno sam odahnuo. Te
prve večeri moj odabrani trojac (u kojem je bio
i jedan diplomant FER-a) pokrenuo je dvanaest
računala spojenih u LAN i nakon kratkog
testiranja opreme zaigrao Unreal Tournament 3.
Imali smo dva posve nova PentiumaV
čija su srca kucala na 5000 MHz, osam posve
solidnih računala i dva oldtajmera koja su se
vukla na 500 MHz. Zahvaljujući velikodušnoj
donaciji Microsoft Hrvatska imali smo legalne i
licencirane Windoze XP². Grad nam je osigurao
prostor, potrebne dozvole (iznenadio sam se
koliko je besmislene papirologije bilo potrebno),
dodijelio inventar i na moje iznenađenje dao
neku lovu iz proračuna s kojom smo bili u stanju
ne samo plaćati struju nego i isplaćivati naknadu
voditeljima programa. Simboličnu naravno.
Sutradan smo imali službeno otvaranje i mali
domjenak. Pojavilo se dosta važnih faca i
novinara kojima je gradonačelnik ukratko
prikazao ostvarenje naše ideje. Dali smo
intervjue, demonstrirali rad opreme i naravno
pozvali mlade da navrate. Te večeri sam upoznao
nju. Radila je kao novinar u lokalnim novinama
i dok je ona postavljala pitanja i zapisivala moje
odgovore u palmpilot, pokušao sam ne gledati
u njene cice. Objašnjavao sam joj ideju vodilju
mojeg tima; omogućiti rad na računalima svima
đacima i studentima koji to žele, pomagati
im prema potrebi, organizirati tečajeve rada
sa specifičnim softwareom ili hardwareom.
Rastavljali bi i sastavljali kompjutere, povremeno**

održavali natjecanja u mrežnim kompjutorskim igrama, te bi bili otvoreni prema prijedlozima sa strane. Tvornica bi bila otvorena prema potrebama društva i slijedila bi ga. Pričao sam joj sve to pokušavajući ne gledati u njene grudi i istovremeno se topeći u njenim očima boje badema. Pozvao sam ju da navrati za par tjedana kada se naš poduhvat uhoda. Njezin odgovor je bio nešto poput možda.

Neizvjesnost i strepnja. One su bile prisutne kod sviju nas koji smo se upustili u ovo. Jednostavno nismo znali što možemo očekivati, opću navalu ili potpuni neodaziv a time i neuspjeh poduhvata. Mediji i škole su obavili svoj dio posla prezentacije Tvornice kao što smo ih i zamolili, dok je dio informacije

prezentiran pomoću plakata koje smo nalijepili po gradu.

U početku je odaziv bio blag. Nekoliko sramežljivih klinaca dnevno. No naše mreže su bile previše dobro ispletene da bi riba pobjegla. Bilo je i grešaka. Učili smo i ispravljali ih u hođu. Dolazio je sve više ljudi te je ponekad bio teško održavati red. Sada smo znali da smo uspjeli.

Nenadano, jedne proljetne večeri, nakon svih onih mjeseci kojih sam čekao, moja heroina iz novina je ponovno stigla. Kada sam ju nakon intervjua pogledao u oči boje badema i pozvao van na večeru, nije rekla možda. Rekla je da.

Tako je prošla skoro jedna godina. Tijekom svog tog vremena imali smo jednu tuču između dva mlada grubijana, jedan razbijeni miš, tri nova člana postave, priznanje grada koje je uokvireno visjelo na zidu, posjetu ekipe HTV-a iz Zagreba i puno, puno zabavnih trenutaka.

Iznenada sam se zatekao kao uživam u svemu tome; imao sam posao, zgodnu dopunsku aktivnost, prekrasnu djevojku koja me voljela. Stvari su postale savršene. Koliko sam bio u

krivu...

Nisam ni shvatio kada je stigao. U jednom trenutku objašnjavao sam nekoj klinki kako da sumira niz brojeva u Excelu, dok sam u drugom krajičkom oka opazio nepoznatu figuru kako stoje uz mene. Htio je razgovarati. Stariji proćelavi debeljko u tamnom odjelu nosio je omotnicu u ruci. Ništa mi nije bilo jasno. No debeljko je samo pričao objasnivši da predstavlja novu vlast u gradu, a moje je lice sa shvaćanjem polako prelazilo u izraz nevjerice. Mislili su napraviti neke promjene bez obzira na mišljenje nas koji smo ovdje bili od početka. Promjene takve vrste nakon kojih bi Tvornica prestala postojati.

Nova vlast je željela preuzeti prostor koji smo trenutno koristili i prodati ga, što je već i učinjeno. Željeli su novac. U ruci sam držao komad papira koji je istovremeno bio presuda, rok za iseljenje i dokaz

da novac uistinu vlada svijetom. Mogao sam razumjeti njihove motive. Prezirao sam njihove motive. Odgovorio sam da ćemo se iseliti na vrijeme. Debeljko je zadovoljno klimnuo i otišao. Ostao sam ukočen duže vrijeme, držeći taj komad papira u ruci, sve dok me klinka za stolom nije potegnula za rukav. Uspjela je sumirati niz brojeva.

Kasnije istog dana prenio sam vijest mojoj ekipi. Dio njih je bio bijesan a dio razočaran. Čak su i tražili krv dok sam ja samo slijegao ramenima i govorio da ništa ne možemo učiniti. Još gore je bilo sa mojoj djevojkom koja je mrzila moju pomirljivost. Svađa koju smo imali bila je strašna, ali najgori od svega bio je pogled njezinih očiju koje kao da su govorile: "Gdje je čovjek kojeg sam znala?"

I evo me ponovno tu, u istom najtamnijem kutu

SARA KOKOT

**pohađa
Gimnaziju Čakovec
voli i sanja**

DAAAJ! - VEĆ JEDNOM...
Daj ju prekriži sa ovog popisa,
Ishlapi miris njenog parfema,
Zaboravi joj plavu kosu,
Obriši je iz svoje memorije,
Iščupaj je s posljednjim korjenjem,
Utopi je na pučini Mrtvog mora,
Otopi je ledenim pogledom,
Baci je «kamena s ramena»,
Preboli je preko noći,
Uništi je čarolijom,
Otpiši je pucketanjem prstiju,
Probudi se gladna sam.

Sviđa mi se položaj
U kojem spavaš
I način na koji dišeš.
Sviđa mi se tirkizna boja
Tvog glasa
I distanca pomeka tvojih usana.
Sviđa mi se tvoj bijeli
Iskreni osmijeh
I razgoračena usta.
Sviđa mi se dubina
Tvog misterioznog pogleda
I nesigurna jednostavnost
Tvog postojanja.
Ti...

**TI
Slatka pojava
Podilaženja
Popularno,
Idealno,
Otrcanoj,
Gimnazijskoj
Ljepoti.**

**KAPNI NA MOJ DLAN
I nikada nećeš ispariti.
PLIVAJ U MOJIM VODAMA
I nikada nećeš potonuti.
RONI MOJIM PODMORJEM
I nikada se nećeš utopiti.
UĐI U SVAKU PORU MOJE KOŽE
I nikada te neću iznevjeriti.
PRONAĐI ME U MOM SVIJETU
I trajanje nikada neće (pre)stati.**

**ti i ja
proliveni u nebesku slobodu
lutamo
tragajući za idealnom ljubavi...**

Potonula
U podivljalu
Rijeku
Vlastitih
Suza
Pokušava(m)
Pronaći
Put
Do
Zrelosti.

dopusti mi da te sanjam.
Ionako ne želim
Da postaneš stvarnost.

pokrila me
bijela plahta
još uvijek
nevina
je i
moja nutrina
skvrčena od bola
koju odavno oduzeo si.

**zapljusnuo me val
tvoje vječne taštine
dostavljene vješto
u paketu sa crvenom mašnom.**

**smijem se u suzama
zbog tvoje prozirne dubine,
plitke malenkosti.**

**živjeti na rubu realnosti,
suzama utirati put vječnosti,
disati za zrno radosti,
smijati se za kap suosjećajnosti,
doživjeti krah zbog tvoje nestabilnosti,
nadati se svjetlosti,
ne vjerovati istinosti,
emocionalno previrati se,
u trenu srušiti se,
u ime ljubavi polomiti se.**

SEBASTIJAN AVET PETAR PANK

**panker po narodnosti
prijatelj po zanimanju
bavi se pisanjem
te raznim smjerovima
pank umjetnosti
izdao zbirku poezije i proze
“O Tebi Meni Moru”
živi u Šenkovcu
voli ljubi plače igra
smije se ljuti i bori**

PETRANI

čelično nebo cijepa dan

**na kratke serije propalih pokušaja
naših malenih strasti
alkohola i žudnje.
sakati u srcu
I nepromišljeni od drhtaja
šapućemo u tjeskobnu maglu
koja guta našu svaku laž.
urlici kipuće krvi sukljaju
na jesensku hladnoću
I smrzavajući se prave
sitne kristaliće izgubljenog svemira
u ovu jesensku vječnost...**

O TEBI

**mali tvorci iluzije
prodiru u moju svijest
priznaj, čime se naslađuješ
I da li te još ljutim.
Kao jug Italije
sunce i vino,
kao Grčka
nešto me prčka,
stvara mi slike,
privlači me,
boji moje snove
mami mi smiješak na lice
I maleni poljubac u tvoje čelo.**

PETAR PANK
iz žita sam sakriven gledao
kako je ludi zec
jebao konja
ustao sam
kada je zec
osedlao konja
pustio suzu i nasmijao se
kada je zec
zajahao konja
potrčao sam
kada je konj
dobio krila
poletjeh
kada su izgorjeli
u plamenu
I od njih osta
samo pepeo

jutarnji pijetlovi,
zimski snjegovi,
večernje zvijezde
moje najezde
nagovješćuju me!

buka i urlici,
vatra i bijes,
strašne oluje,
tresak i rascjep zemlje
nagovješćuju me!

**ROMANTIKA
uzdignuta kurca,
pod sjajem sunca,
sa dvije litre vina
ČEKAM♥TE.**

**...MNOGO, MNOGO
odlučio sam da te danas volim
(više no ikad)
stežem čvrsto šaku
a iz nje kapa gusta tama;
pravim ti zaboravljeni snijeg
I učinim večer predivnom,
pretvorim jutro u najslađi san
I vozimo bicikle...
sad znam što znači
brod u boci,
zatočen, sam
u tvome moru,
pijan sam brodolomac,
mrvim sate i minute,
sastavljam mozaik vremena
I ponovno ga razbijam.
I danas te opet grlim, imam
ljubim,
krv kola i nadire u glavu,
oh, kako je to čudno,
tolika ljutnja
danas te volim, zaista, više no ikad
ali uzalud.**

NEBO PLAČE

ispis tmurnog vremena
u mojem i tvom srcu.
Kapi kiše tmurnog vremena
teku niz moje lice.
U tvojim očima vidim nešto,
šuti, bolje je ne govoriti.
I nebo plače zbog nas.

PUTNIK KOJI ŠUTI

kupio sam sretne novčiće
niz ulicu,
tebi dobro znanu,
niz taj potočić,
zagledan u onu maglu
u daljinu,
tamo kamo odlazi cesta, pruga
kamo odlazim ja,
šutke.
Donijeli su mi sreću,
razmrvljenu,
sakrila se u prošlom snijegu,
a tvoj grudi meke,
oh, to proljeće,
a ja putujem...

IMAM TE

lomim večer, neponovljivo
gubim se u ništavilu,
tamo me nema
ali ipak jesam,
sred razuma,
počinjem od ludila.
grčim se, stvaram slike iz krvi,
dlan me učini vječnim
pamtim te, lud
ali sa mnom si.
imam te!

ČEŽNJA

potraži me tamo u magli
gdje paučina
zarobljuje brod,
tamo gdje ni duge
kraja nemaju,
kad nevini duh
predaje se nevinosti
djetinjstva
gdje leži razum
podno ludila,
gdje te ljubim
u zimskom snijegu
I čekam te
milo moje
da anđeoskim krilima
opiješ me.

BILI SMO/VOLJELI SE
tako kratko u beskraj,
izgubljeni šutjeli smo,
kao laž stvarali se,
kao istina padali,
nepomično kao kipovi,
mrtvi, okamenjeni,
pod sjajem Mjeseca,
od zvijezda sačinjeni,
šutjeli, jedno u drugom,
izgubljeni tražili se,
kao plima strastveno
nadolazili negdje,
a smisao iznad nas,
kao zimi pahulje
u pokrivaču snijega,
tamo ostasmo
u hrpi ničega.
Kao tama sa svijetlom
pripijali se,
negdje nestali,
nismo se vratili.

MAMURNO UMORNA JUTRA
kao slane masline
tih sam jutara,
tad sam sve ono
što toliko voliš
što te živcira,
tih sam jutara
morbidno lagan,
JAČI OD BILO ČEGA!

LOM

u očaju bijesa dozivah kišu,
u ljepoti sreće dozivah snijeg.
kišne mi kapi na lice nisu pale,
nit pahulje snijega ne ukrašiše mi dlan.
već krv mi u mozak navrela,
crnilo tame prekrilo dan.

Tuga mi srce obuzela
u šutnji; i suza mi kliznula
na tvrdu suhu zemlju pala je
I ostavila dubok trag
oštricom noža dozivah krv
jezom i stravom kreirah čin
oči mi tanki kristaliće leda
a ljubav mržnja zamijeni
ruke mi drhte i šaraju
kad li će prestat?
Oh, kad li će stat?!

GREŠNICA

tare mala guzu
o otrovni bršljan
posrala crnu krv
dirala bijeli ljiljan
što si mala dirala
pičku si ispirala
cvijet prelijep ti si budila
kaznu svoju ti si dobila

RATNIK
tražim crno biserje
krvavih ruku
vrištim na ogoljele zidove
staklenih očiju,
loše vizije
izjedaju prošlost,
prolazim kraj tebe,
ne primjećuješ me
tkan od nevidljivih misli
konci koji režu kožu.
Boje zidove
šaram kroz prostor
I ljubim tvoje krvavo srce
kradeš mi noć
I šapućeš
da nisam sam.

REAKCIJA NA AKCIJU
ovo je noć mojih nemira
kaos i destrukcija!
Influenca moždanih stanica
totalna revolucija!
(ponovo)šetnja kroz nepoznato
da li je to solucija?
Kastracija; porez na misli
uvodnik i novi rječnik!
Ne obraćaj mi se, brine me
mogao bih ozlijediti nekog!

USTRAJAN
žile svoje
zubima trulim
ću pregristi.
Oči svoje
prstima nemirnim
ću iskopati.
U uši svoje
do bubnjića užarene igle
ću zariti.
Nokte svoje
iz korijena
ću iščupati.
Jezik svoj
klijestima čeličnim
ću iščupati.
Vlasi svoje
rukama nervoznim
ću počupati.
U INAT VAMA!
NE MOŽETE ME IMATI
NI DOBITI!
NE MOŽETE ME KUPITI!
NIKADA!
Zabranili su mi impulse
(ali za telepatiju ne znaju hehehe)

ČAS ZA MALTRETIRANJE

Sirene zavijaju,
Vrata se razbijaju,
Polijski je sat,
Treći svjetski rat!

MAMA UBILA SAM TATU
mama ubila sam tatu,
uzela lopatu
mlatnula po glavi
pijan bio, slavi
uzela kravatu
stegnula o vratu
licu plava boja
sad je sreća moja
počupala mu kosu
udarila po nosu
iščupala mu nokte
izbila mu zube
slomila mu prste
tako mora da bude
nožem vadila mu oči
dirat me više neće moći
za mene je bila noćna mora
igrat se s njim doktora.

horda stakla zaorila se mojom glavom
I stala činiti; učinila prekrasne šare,
kao traktor kad plugom njivu ore,
prekrasne šare bijesom uzrokovane.
Tko bi rekao da zlo sposobno je
kreirati takvu ljepotu.

O JOJ-AVNOJ
rascvao se crni cvijet
I iz njeg potekla krv.
Uprljali smo ruke,
polizali govna
sa dlakavih guzica,
i tiho legli na počinak
za bolje sutra.

DRAKKAR (VIKINŠKA LAĐA)
Sve mi se više čini
Da postojim u krivome vremenu,
I da moje vrijeme ne postoji!
Da u krivome mjestu jesam,
I da nema mjesta za mene!

Što će meni svi ti brodovi,
Barke, predivni remorkeri?
Što će mi svi ti valovi,
Hridi i zalasci sunca na pučini?
Kada more je samotno bez tebe.

Ti drhtaji, želje i pjesme,
Kome da ih dam?
Što da radim sa svom tom ljubavlju?
Bez sunca drugujem sam.
Kada nebo je samotno bez tebe.

Vrijeme je nestalo, stalo, ja zauvijek mlad
A toliko star, Pan Petar.
Ni mjesta nikakvog više nema već samo
praznina
A toliko ljubavi u sebi imam.
Što će mi u besmislenoj samoći sav život taj,
Kada mi u ovoj beskrajnoj noći nedostaje
tvoj zagrljaj.

NEDA KRAJCER VITEZ

**rođena 1982
u Čakovcu
pankerica po narodnosti
prijateljica po zanimanju
uz pisanje proze
izdavala je fanzin "Zoom"
ne odustajući nikada
u svojoj pank borbi
poginula 9 12 1999
u prometnoj nesreći**

VAMPIR

«Zaletio se u mene. Osjetila sam oštar bol u vratu. Isprva nisam shvatila... tada sam vidjela da se ne odvaja od mog vrata... ; i u zraku osjetila miris krvi. Svakim gutljajem iz mene je isisao po malo života. Sve sam više slabila i malo po malo gubila svijest. Nije dugo trebalo da se prestanem grčevito boriti za život i prepustim njemu; od kojeg sam se istodobno branila i molila za pomoć. Bio je to početak... mog kraja...Umrla sam!»

bio je to posljednji gutljaj. Povukla je ruke k sebi i beživotno tijelo palo je na pod. Još vrela krv slijevala joj se niz vrat i bijela se haljina natopila krvlju. Pogledala je žrtvi u oči, osjetila bljutav okus krvi u svojim ustima. Obuzeo ju je osjećaj gadosti prema sebi samoj i užasa prema svom činu. To nije bila ona. Bila je to nakaza sa kakvom se i sama susrela. Plakala bi, ali ne može. Boljelo bi je srce, ali njeno srce više ne lupa. Od bijesa bi sebi iščupala sve zube, ali je osjećaj gladi jači od savjesti. U daljini se čula razjarena gomila željna njezine smrti. Počela je da trči. Trčala je, trčala, a brzina njezina kretanja sve se više usporavala. Polako je gubila snagu i došlo je ono čega se najviše bojala glad! Trčala je dalje, sada već bježeći sama pred sobom. Oni su je i dalje slijedili sve željniji njezine smrti. Stala je! U neposrednoj blizini čuo se šum valova i osjetio miris mora. Došla je do obale. Skinula je cipele i bosonoga krenula prema moru.

Zakoračila je, pod stopalima osjetila hladne kamenčiće i trnce koji su joj prolazili svakim djelićem njezina tijela kada bi napravila novi korak. Žedna krvi lutala je obalom sigurna u jednu stvar, da se njezin život ne život mora okončati.

Čekala je... Još malo... , malo pa će sunce...Glad, sve je više razjedala iznutra. Legla je na hladne kamenčiće da još jednom, zadnji put osjeti

trnce. Oči, ha, oči nije sklopila od kad... ; dugo je
vremena od onda prošlo. Neće ih ni sada sklopiti!
Brzo je ustala i svoj prodoran pogled uputila
prema izlazećem suncu. Bio je to... kraj... Umrla
je!

NEKOLIKO STRANICA IZ MOG DNEVNIKA

Sve je to započelo kada su «komunalci» mog
strica pronašli u kontejneru. Mrtvog, zapravo
ubijenog. Sjećam se kako je moja pokojna
baka znala govoriti «Cvijeće cvijeću» ; u ovom
slučaju može se parafrazirano, ali istinito reći
«Smeće smeću»! Činjenica je, bio je nacističko
smeće. Naravno ja sam taj kojeg su proglasili
osumnjičenim i, u očima rodbine, krivim za
starčevu smrt. Priznajem sam sebi da sam
možda kriv zato što sam mrzio svog strica iz
dna duše. Brinuo se za mene od kad se dogodila
ona kobna nesreća u kojoj su poginuli moji
roditelji. Nikada me nije previše volio zbog toga
što sam ja uvijek bio «problematično dijete».
Svom «voljenom» stricu prouzročio sam mnogo
neugodnih situacija kao na primjer, kada sam
se kao dječak ušuljao u susjedovu kuću i preko
cijelog zida u dnevnoj sobi napisao «JUDEN
RAUS!». Naravno, susjed nije bio Židov, niti
sam ja znao što to znači, ali vidio sam taj natpis
među stričevim stvarima i ne bi li mu napakostio,
učinio sam to. Zbog takvih događaja stric je
stekao dosta neprijatelja. On je bio konzervativan
starac koji nije prihvaćao bilo šta drugačije, tj.
bio je nacionalist i rasist. Nije bio aktivan u tom
pokretu, ali je u svojoj duši mrzio sve što je malo
drugačije. Usprkos toj korjenitoj mržnji koja
me proždirla, ja ga nisam... , želio sam, ali ga

Kako je započelo ispitivanje tako se otvorila i čitava povijest mog boravljenja po popravnim domovima zbog nekih nezakonitih sitnica koje sam napravio kao maloljetni delikvent.

Prošlo je ispitivanje i nakon nekog vremena našao sam se na sudu i... «pošto je optuženik u svibnju ove godine navršio 18 godina, porota je osumnjičenog proglasila krivim za ubojstvo prvog stupnja...» ; bla, bla, bla i evo mene u zatvoru.

Prolaze dani, mjeseci, godine, a ja se osjećam kao da sam zatočen, ne samo u kavezu, već u vremenu. I sada ležim na tvrdoj metalnoj konstrukciji koju ovdje nazivaju krevetom, sa komadićem grafita koji sam uspio ukrasti u zatvorskoj biblioteci i pišem. Ponekad mi se čini da je ovaj dnevnik jedan poseban svijet; moj svijet. Tu sam slobodan i radim šta hoću. Ne moram se buditi u ranu zoru uz zvuk udaranja pendreka o rešetke i nitko me ne udara krutom čizmom u želudac, ako slučajno nešto krivo napravim. Živim u svijetu ubojica, a vjerujte mi, oni nemaju mira. Koliko se samo ubojstava dogodilo! Umjesto da zatvor popravi ljude, on ih pretvara u životinje. Svako jutro budim se u strahu za svoj život i nadam se da neću susresti pogled s jednim od «njih» . Ponekad je dovoljan samo pogled da se pretvoriš u buduću žrtvu. Sva sreća što sam fizički ružan, pa me podivljali muški hormoni ne žele iskoristiti. Neka mi nitko ne kaže da u ovom suvremenom svijetu nema bezvlašća. Ima ga! Ovdje, u zatvoru, gdje vlada zakon jačega, gdje te ponekad niti zatvorske rešetke ne mogu spasiti.

Bojao sam se i samo sam čekao kada ću i ja puknuti i pretvoriti se u jednog od njih. Radio sam i slušao naredbe, poštivao pravila i zakone, tj. bio sam pošten građanin željeznog grada Zatvora! Bio sam zatočen u beskonačnom

Mom stricu netko je uzeo život, a baš je to ono šta ja ne bih nikome oduzeo. Život? Život je ono što ja nikada nisam imao. To je ono za čim sam oduvijek čeznuo i za što sam se borio, ali nikada nisam dobio niti jednu bitku. Od dana kad sam se rodio, ja sam prestao da živim. Meni je istovremeno ponuđen i oduzet život. Bačeno mi je uže, ali ja se sam moram popeti do vrha. Život je za mene sredina. Znam gdje je početak, znam gdje je kraj, ali nedostaje ono između. Ha, kako je sada apsurdno reći «zlatna sredina» . u mom tzv. Životu nedostaje sredina, a ona i kada bih je imao ne bi bila zlatna, čak niti pozlaćena!

KRISTIЈAN ČALOPA ČOP

ratnik
rođen 1970
trenutno živi u Čakovcu
i boreći se sa životom
piše

Nešto je trulo u Državi Danskoj.
Raspad sistema,
Prepune ludnice, masovne grobnice.
Rušiti, ubijati,
Paliti, silovati!

Sutra, kada crknem,
Biti će puno bolje.
Dobar posao za grobare,
Fina gozba za crve.
Svi će biti sretni,
Svijet će biti lijep!

U gnoju sam do grla,
Glavu posipam pepelom,
Mašem bijelom zastavom.
Gotovo je, predajem se,
Gotovo je, odlazim.

Kroz prozor gledam,
Sve to nema smisla.
Ovi auti, kuće, ljudi,
Drveće
I smeće po ulici.

Otići ću u pustinju,
Družiti se sa samoćom,
Čekati svoj gorući grm.

krvavo nebo opet
juriša nad mojom glavom.
O bože, zašto sam takav?
O bože, zašto sam takav?
O bože, zašto sam takav?

noktima grebem,
ispucanim usnama vičem,
udaram krilima o zidove.
Želim otići,
Želim zaboraviti,
Ništa više ne osjećati.

pička, kurac,
pička, kurac,
pička, kurac,
to je to!
Palimo cigaretu,
Ko fol se grlimo.
Odlazimo svatko
Na svoju stranu.

bila jednom nada.
Živjela je kratko,
Umrla mlada.
Sad,
Na njenom grobu
Cvijeće se osušilo.
Ni svijeće više ne gore.
Očaj se ceri
S druge strane ograde.
Pobijedio je, bio je jači.
A ja, budala,
Vjerovao sam
U
Sretan kraj.

možda ću umrijeti,
možda neću.
Tko zna.
Boli me kurac.
Jebe mi se živo!

kada umrem
svijet će nastaviti
vrtjeti se ludo u krug.
Možda, par njih, plakat će,
Dan, dva, godinu, mjesec...
Moje mjesto
Popunit će netko drugi.

ti si umro
da bih se ja rodio.
E pa, jebeni seronjo,
Baš ti hvala!

znam da si negdje,
sama kao i ja,
i da isto tako
gledaš u praznu daljinu.
Nijemo je pitanje na tvojim usnama,
Bujica te nosi, tu ništa ne možeš.
Pred zoru,
Probudit ćeš se, na rukama
Nekog stranca,
A ja ću grliti neku drugu djevojku,
prazno, lažno, bez ljubavi,
Bez osjećaja.
Nemoj odustati,
Traži me,
I ja ću tebe.

kao nekad
davno zaboravljena pjesma,
opet je tu,
svježa, tek rođena,
topla od utrobe majčinih sokova,
vriskom, plačom,
pozdravlja svijet
koji će je uništiti.

bez budućnosti,
prazan kao boca.
Dok se noć spušta nad gradom
Prokletih duša,
Čekam da mi narastu krila
Kako bih mogao pobjeći.

PJESMA O JEDNOM OBIČNOM DANU

Ujutro na posao,
Kila kruha,
Kutija cigareta,
Wc, televizija, tuširanje,
Večer, noć, nesanica,
Konačno zaspim.

patuljci pojma nemaju
tko je bio Jack Rasparač,
koliko je nevinih poubijano.
Zašto? Zbog čega?
Leševi po TV dnevnicima,
Ja mirno večeram,
I gledam sve to
Kao nogometnu utakmicu.
Danas toliko mrtvih,
Sutra još više,
Prekosutra još više,
Beskonačni niz rođenja,
Patnje, bljutave, jadne,
Smiješne
Smrti.

**Pustite me van,
Želim izaći!
Pustite me van,
Želim izaći!
Pustite me van,
želim izaći!
Pustite me van,
Želim izaći!**

**Totalni kraj.
Bez oprosta,
Bez još jedne šanse.
Gotovo, gotovo, gotovo!
Mislio sam da će potrajati.
Prevario sam se,
Moram otići**

**Ne želim umrijeti, plače dijete
U majčinom krilu.
Ne želim umrijeti, ne daj me
Mraku i hladnoj zemlji.
Ja sam malo, ja sam mlado.
Na prozore noć kuca,
Kasno je već,
A jutro
Neću dočekati.**

Ograda, neprobojan zid
Baca me uvijek natrag
Ponovo, ponovo.
Preko humaka tumaram, trčim,
Spotičem se, padam.
Mokar sam, prljav, prestravljen.
Suho cvijeće šušti na vjetru.
Drveni križevi, oguljena slova,
Datumi, imena,
Nema tragova,
Nema tragova,
Nema tragova!

Pijesak je iscurio,
voda otekla,
jama se zatrpava,
ostajem dolje,
sam.

Sad već jasno čujem,
Svakim korakom sve je bliži.
Stoji pred vratima, osluškuje,
Čeka.
On je tu, znao sam to,
Oduvijek sam znao!

MARITA TEREŠKOVA

vjeruje da
pseudonim
dovoljno govori
sam za sebe

AMNEZIJA

Ta noć. Možda i zvijezde. Sama u nepoznatoj sredini. Strani ljudi. Hladnoća. Glazba. Drhtim. Ponudio me pićem. Zašto ne? Ne osjećam rebrastu plastičnu čašu u ruci, promrzli prsti više ne slušaju. Tijelo se tresse. Coca-colu se više ni ne trudim miješati s vinom. Kiselkast okus u ustima. Izgleda kao krv, no krv zasigurno nije. Tijela koja se miču oko mene više nisu raspoznatljiva. Još samo malo i više nećeš drhtati, više ti neće biti hladno. I tjeskoba će nestati. Opet sam prinosila čašu ustima, vino je za sobom povlačilo sjajilo s mojih usana. Još. Još samo malo. Glazba postaje sve glasnija. Bas tutnji i mojoj glavi. Drvena klupa više nije tako tvrda. Podij. Ljudi. Ruke. Toplije od mojih. Pokušavam održati ravnotežu. Ne brinem se, u polumraku to ionako nitko ne primjećuje. Želudac se odlučio za revoluciju. Gorak okus u ustima. Mrlje na cipelama i...ponovno hladnoća. Obrisi su sve nejasniji, svjetlo boli. Ne čujem što mi govoriš, sjećam se samo mojih ruku u toplima; tvoja toplina zaustavlja moje drhtanje. Najdraža me pjesma pokušava održati budnom. Ne uspjeva. Ne znam... Jutro. Ponovno hladnoća. Suha usta. Krvave oči. Moja soba. Glavobolja. Tupa tišina. Mučnina u želucu. Pidžama na meni. Fali mi dio života. Nekoliko sati te noći. Sjeća li ih se on?

ZIDOVI

Ivani

Tuš. Voda. Toplo + hladno. Golotinja. Glatka.

Bosa stopala. Nema veze.

Ponekad poželim biti voda. Spoznati svemir izvana, pa iznutra. Izaći. Vratiti se. Ne upoznati smrt, možda nikada. Dotaknuti svakoga. I

Njega. Biti ono što daje život, ali ga ne uzima.

Bez okusa, bez mirisa, boje, oblika, ljepote. S okusom, mirisom, bojom, oblikom, ljepotom ako poželi. Uvijek biti jedno, stapati se bez pitanja. Dakle: to je voda.

Ljubav je voda, kap što pada na žednu zemlju.

Ljubav ne postoji. Izmislili su je odabrani da bi svatko rođen dobio volje za životom. Ništa više. Žeđ je stvarna. Odbija život. Ubija dušu.

Nemoj je gasiti vinom: blati kristalne oči. Žeđ izaziva zlo. Zlo postoji. Više se ne skriva. Svaki podareni život je potencijalno zlo. Nikome to ne smeta. Rađaju svaki dan. Sve mala kopilad,

nepoželjna. Mene se ne pita. Ne pita se ni Boga. Ipak On je ovdje Glavni - bio. Stvari su izmakle kontroli. Konce vuku razjareni konji kojima svi

žele upravljati, no nitko se uistinu ne trudi. Istina je to. Nikoga nije briga za tebe. Ni gdje si sad, ni što radiš. Sadisti se oblače u plave uniforme sa pištoljem u paketu. Stavljaju te iza rešetaka kad su željni slatkog. To je ono što razdvaja živote.

Kaos koji nitko ne želi priznati ni kontrolirati, svladati. Kontrola, što je to? Debeli fratri i peti od sedam glavnih grijeha. Misle da sve mogu nadzirati. Oni i njihov Bog. Mene i vodu: nikada!

PRIBIRANJA

Dopuštam ti da prolaziš pokraj mene bez osvrtanja, bez miješanja dijelova tvoje i moje slave. Tek ono što dopire od drugih, izgubljenih u magli, posve nevažnih ti prijatelja, je ono zbog čega te ponekad poželim uz sebe.

Kada bih rekla da trebam nekoga tko bi obojio sve nijanse mojih kosa, bi li to znao biti upravo ti? Ta, bojim se da me tvoja vjera ne slomi i ne zabaci u zaboravljene kutove bola, gdje, priznaj, ostavljaš sve istrošene igračke, pale prijatelje, dijelove Biblije koje ne razumiješ. Šteta, ne pripadamo onima koji žive tuđe snove i ponos, ne!, tvrdoglavost je ono zbog čega sve prestaje u predvorjima pogleda. A tek onda kad te uspijem natjerati da se nasmiješ, da prihvatiš hladne ruke i udijeliš im dijelove svoje topline, ti postaješ stvaran, dohvatljiv i upravo onakav kakav ne želim da budeš. Tada silaziš s pozornice, utapaš se u mraku i bez blještavila mi prilaziš... Zbog čega?

Evo, priznajem ti: vladavina boja jača je od mene. No, zašto te onda volim u crno-bijelom?

NEŠTO KAO DEKAMERON

Firenca. Četrdeset i osme. Hladnoća. Tišina. Vjetar sam vlada cestama. Pustoš. Popločene ulice. Kameni blokovi prekriti smradom. Ulaštene cipele i srebrna kopča iznova gaze blato. Bijele koščate ruke duboko u džepovima prastarog kaputa. Ispod crnog šešira izgledam baš poput nje.

Drvena vrata. Pljesniva, prljava soba. Zidovi pocrnjeli od dima. Vatra na svijeći. Iritirajuće naricanje ružne žene suha lica i tijelo djeteta. Pokriveno čirevima. Gnojnim, velikim, krvavim, bolnim ranama nad kojima sa napajaju muhe. Smrad. Polumrak. Plač.

Majka i dijete. Majka i beživotno tijelo bez duše. Majka i već prije prokleti stvor. Odlazim. Tu se više

nema što uzeti. Ona je bila brža. Upila svu toplinu. Otela sve dobro.

Otkud joj pravo da to čini? Tko je ona da se protivi meni i Bogu? Tko je ona, tko, da uzima duše i pušta tijelo da polako umire od bolova, raspadanja i smrada vlastite smrti? Ne! Ne želim je sresti. Ne želim je vidjeti!

Pustošim po gradu. Prikupljam svu preostalu toplinu. Vodim njihove duše na sigurno mjesto, bez ljuštura da ih sputava. Zovu me Smrt. Ne bi trebali. Boje me se. Ne bi smjeli. Ja koljem, ja oduzimam, ja mrcvarim, uvijam u crno, razdvajam. Ali, nakon mene još uvijek imaju prilika. Još uvijek nešto znače. No nakon Boccacciove 1348.g. nije ostalo od Firence ništa, samo moje oči uprte u krvave, kugine.

KRIJESNICE

Smiraj ljetnog dana donio je osvježenje i natjerao ljude na ulice. Ulične su svjetiljke već odavno bile upaljene; nikome nije smetalo što bube zuje oko užarenih kugli. U onom dijelu grada gdje se najjače osjećao miris trava, dječaci su lovili krijesnice svojim djevojčicama. U ljetnoj maglici sve je izgledalo čarobno. Nadvijalo ih je zvjezdano nebo, činilo se da ga nitko ne primjećuje. Držali su se za ruke dok su hodali kraj redova klupa. Dlanovi su im se znojili, no to im nije smetalo. Glavu je naslonila na njegovo rame. Kosa joj je mirisala na plantažu jabuka.

Pozvao ju je u svoj stan.

U zagušljivoj sobi gorjeli su štapići s mirisom egzotičnih krajeva, svjetlost je dolazila od desetaka svijeća razbacanih po sobi. Tišinu je parala glazba koja je dopirala izvana. Dva naga tijela bila su spojena na krevetu od svile. Usne su im se neprestano dodirivale, izražavajući neugasivu požudu. Prsti su bili zapletenu u kosi ili ostavljali tragove na koži; prokrvarili bi prije nego pustili ono drugo tijelo.

Maknuo je slijepljenu kosu s njenoga lica.

Spavala mu je na prsima: osjećao joj je dah.

Iako ga je grijalo njezino tijelo, nije mu bilo vruće. Kroz otvoreni prozor divljao je hladan zrak. Pazeći da je ne probudi, odlučio je još jednom istražiti svaki dio njezina tijela. Polako je prolazio prstima po koži još uvijek ljepljivoj od znoja. Shvatio je da ju ne voli.

KRISTINA

Došla, vidjela, pobijedila... Okus je njezinih pobjeda sladak, meci od marcipana. Dostojanstveno slavim njezine pobjede i svoje poraze pred drugima, dok u snovima stavljam ratničke boje i upravljam sudbinom. Odlazim u neku drugu, možda čak i virtualnu stvarnost gdje se suočavam s demonima po vlastitim pravilima. Na tom polju ne ratuje moj, superiorniji, um s primitivnijima već nesklad mojih udova s izvježbanim ratnicima. Onaj tren kad mi ostaje jedino oružje da se na njega oslonim pitam se: koga li ću ovog puta kriviti za potpuni poraz? Možda je ona, pobjednica, već prošlost, no moja mašta nikako da se uspava i sakrije moju pravu narav. Da sakriva i spriječi suočenje s vlastitim tijelom.

Uvijek me iznova oslijepi odbljesak sunca u zlatom okićenu vratu i pozli mi od stiskanja prstiju s kojih kaplje šećer- možda sam ipak dijabetičar, ne pobjednik. Ipak, ponovno - čestitam Kristina! ožujak, 2001

OLUJA

Nastadoh uz vrućinu ljetne večeri, iz nekontrolirane požude dvaju znojnih tijela. Ispreplitali su prste i udove, ostavljali crvene tragove na koži. Jecaji užitka prelazili su u krikove pobjede. Nastadoh. Upravo tada stvorena sam na mirisu mora, magijom punog mjeseca. Raj postoji. Ne dolaziš u njega zaslugama nakon života, već prije života, prije samog stvaranja. Štitila me opna majčine utrobe; to biće hranilo me svojom krvlju. Toplinu, svoju toplinu, dijelila je nesebično s djetetom koje paralo joj je utrobu. Rasla sam, svakog dana sve više; bila sam parazit koji se razvijao na štetu domaćara. Crpila sam i osjećaje, vrijeme i dio je života potrošen na mene.

Iz savršenstva su me istjerali bolni krikovi. Nisu bili ljudski, nisu bili majčini... bili su moji. Trgala sam dio sluzavog tkiva, željela sam ostati u savršenstvu. Nepoznata sila izvlačila me iz utrobe. Agonijom bola izlazila sam iz mira ljepljivog crvenog mraka.

I was born. Danas me obavija vlastita opna. Nije dovoljna da zadrži svu toplinu koja mi je potrebna. Još sam uvijek parazit. Rastem iz muke i znoja dvaju tijela. Mrzim podareni život. Prezirem rijetki zrak i druga tijela koja me okružuju. Želim uništiti svoj dio svijeta i života da ne bih podarila novi život.

Zašto kazniti još jedno tijelo, jednu svijest s agonijom poput one rađanja? Život nije vrijedan boli koju trebaš proći da bi živio! A svakim danom sve više gubiš toplinu, pokušaj da je

NECRONOMICON

Tati

(žao mi je što nisam tvoj Krleža)

Auto se zaustavio ispred ulaza iza sebe ostavljajući oblak prašine koja se još uvijek nije slegla. Izašao je i ogledavao se po okolici starog hotela. Bio je savršeno sunčan dan, no grobna se tišina nadvijala iznad ovog mjesta. Ušao je kroz dvokrilna vrata koja, začudo, nisu bila zaključana: hotel ne radi već više od 20 godina. Iako nesvjesno, šetao je po crvenom sagu koji je pokrivao debeli sloj prašine. Okretao se po peti i u polumraku upijao svaki zid, obris ozloglašene građevine. Nije shvaćao da ga netko gleda.

Pao je mrak, a on je hladnokrvno upalio vatru u kaminu. Buljio je u toplinu iz naslonjača od kože. Nešto mu je govorilo da ne smije zaspati. Par nepoznatih očiju gledao ga je iz mraka. Bez upozorenja je ustao i gotovo potrčao do radne sobe. Jedina svjetlost dopirala je od mjeseca kroz stravičan vitraž ne prozoru: umiranje klanog čovjeka. Parao je stogodišnju paučinu s polica, knjige skidao bez imalo poštovanja. Svaku je površno prelistao i bacio je na pod. Plave, žute, crvene, zelene korice padale su mu na vrhove cipela dok je tražio ono pravo: dnevnik moje majke.

Debelim je prstima mastio svete stranice dok je pohlepno upijao svaku riječ. Na licu mu se pojavio odavno očekivani užas. Tek je tada shvatio da se nalazi nigdje: duboko u zabačenom prostoru kojeg se ljudi boje čak i previše; u kojem demoni obnavljaju svoju snagu. Zgrabio je kožom obloženu knjigu i otpuzao do još donedavno pretrpanih polica, sklupčao se na tvrdim koricama koje su ležale usred carstva prašine. Disao je brzo i duboko, prebrzo i preduboko. Izluđivalo ga je škripanje prastarog poda i moje bose noge.

Zapomagao je do smrti: strah od mog lika bio je prevelik. Tijelo pokriveno ljigavom zelenom opnom, kandže koje lako paraju kožu, naoštreni zubi za trganje mesa s kostiju, krvave oči bez zjenica. Svaki stvoritelj ove kćeri mora umrijeti. Vukla sam tijelo, ruke su krvarile klatarajući iznad glave. Krv je upijao pod od drveta; žedni demoni ponovno se naslađivali. Na pustopoljini, uz puni mjesec, gledala sam obrise svoje braće kako trgaju leš moga oca.

VRATA PERCEPCIJE

Uspavljuje li te brzina života novog stoljeća, kad ratovanje znanjem ograničava tvoju ulogu? Zavaravaš li se sudbinom? Ne!, tvoje postojanje nije upisano u mjesečinu, niti tvoj vapaj budi bogove. Čovjek je tek greška prirode, evolucijom poboljšane aminokiseline koje su se spojile u krivo vrijeme. Izlaziš iz oceana i ližeš sol s još uvijek zategnute kože; bez sumnje vjeruješ u viši cilj svog postojanja. Postoji li Bog? Ako su legende o Kristu istinite, prvi je Adam tek imitacija božanstva, a ti si danas samo loša kopija. Čega?... Više se nitko ni ne sjeća. I ti sam padaš u zaborav od svih onih od kojih se očekuje da te vole. Kao nagradu za muke života oni tvojom ljušturom hrane crve i pokrivaju te samo kamenom pločom. Dalje se... snalazi sam.

Hoćeš li već jednom prestati gnjaviti nas prosvijetljene, i shvatiti da si nastao tek zbog sebične požude svojih predaka?

NASUPROT LUDILU

**Ne trudim se više
zadržavati slinu u ustima,
izluđuje me miris
prokleta dobrog kokosa.**

**Treba mi
tek dio kupljene robe,
zabranjeni šećer koji se prostituira
s mojim prstima.**

**Znam da jedino ona može smiriti
entropiju u mojoj kosi
i mislima.**

**Svlačim je pohotno,
ali polako,
silujem besramno ustima
tijelo jedne čokolade.**

PREDATOR

**Brišem osjećaje
Kradem poglede
Zatvaram vrata
Pišem pjesme
Uništavam:
Jer vas se bojim
Bez prozora
duša
zrcala
Sličniji ste-
meni**

SIROČAD

**Crvenih se očiju jutrima bude
Dok sivilom se rađa dan
Kad okova mraka napušta ih san
Nesretni za toplinom žude**

**Gaze gola stopala divlje blato
Do mijesta koje ubija im duše
Suha lica iznova sne ruše
Otimajuć što njima je od Boga dato**

**Silovani, tlačeni u paklu ulica
Gdje mijenjaju svoje blijede prste
Za hrpu bezvrijednih novčanica**

**Skinuti mržnju s njihovih lica...
Ne budite naivne proklete majke
Iščupale ste vi krila tih ptica**

MUČENIK

**galebovi su danas
ispili svu kišu iz oblaka,
dopustili Suncu da
voli more
i moru da voli mene,
a ja se skrivam
i vodim ljubav s hladnim mirisom
umirućeg metala**

TEK VJEŠTICA

**Noćas sam umirala,
u snu,
krvavo, naivno ubijena
od uplašenog starca,
u gnjecavoj provinciji
negdje za Alpama.
Proganjali su me kao zvijer:
bakljama, tupim vilama,
mržnjom u riječima
parali kožu
blijedu od ludila.
Raskrvarila sam koljena,
klizila lišćem,
molila za milost zbog crvene kose,
a oni mi dali mir
hladnog zemljinog mraka.**

**čuvajte se,
vi pjesnici
vlastite čistoće!
možda će vas
jednom
uzbuditi
spoj žileta
i smrdljive krvi**

AUTOBUS U 2 I 20
O curi koja
izlazi u Krištanovcu

Ograničava me nekoliko zidova prostora koji se kreće, jeftina kutija pretrpana robom. Zrak vonja po neotuširanim tijelima jutarnje smjene i bijelim čarapama ispod crnih mađarskih hlača već pred dvije godine izašlih iz mode. Skupljam se na prljavštini sjedala samo da ne bih dotakla dio radnice pokraj sebe. Naprosto mi se gadi ushit tog glupog djeteta. Bila je šetana poput cucka po varaždinskim trgovima, izmorena i napojena kiselim vinom. Sad opravdava voljenog čovjeka njegovim riječima: »I sad mi reci da te nikud neću voditi.« » Kad on hoće, hoće sve odjedamput.«
- »Curo, ma di je tebi pamet?!«; možda je izašla u oblike prhuta na tvojoj neopranoj kosi ili je zaboravljena na mađarskom placu prije 2 tjedna.
Znam da nisi kriva što peglaš čarape i voliš usranu »svatovsku« muziku. Tvoja rutina više nije ni to, već je iščekivanje smrti između čarapa,

MAJA BAKSA

**rođena 1987
živi u Čakovcu
ima brata Igora**

**PJESME (uglavnom) BEZ NASLOVA I S
PUNO - ...**

**Pomozi mi...
Više ne kontroliram
Svoje misli...
One odlaze k tebi...
Više ne znam
Tko sam
Dok razmišljam
O tebi...
Oteo si me...
Nesvjesno,
Ali snažno si
Me oteo...**

**Nisam mislila da
Negdje postoji nešto savršeno.
Nisam znala kako izgleda, misli.
Nisam znala definiciju
Tog nečeg savršenog.
Nije mi (ni) nada
Obećavala nešto savršeno...
Savršenstvo sam našla
Iznenadno, nenadano.
Obuzelo me.
I kao takvo je predivno, savršeno..**

Izgubila sam se u
Trenutku...
Trenutku tišine,
Trenutku samoće...
Čudno je, nepoznato...
Ali smiruje me...
Živim u trenutku
Koji me zadivljuje,
Koji me smiruje...

Ponekad (i ja) poželim
Biti posebna.
Okružena ljubavlju, divljenjem.
«obdarena» natprosječnom inteligencijom,
nepresušnim inspiracijama,
nadahnućima, idejama.
Telepatijom komunicirati,
Biti u centru pažnje.
Ponekad i samo osoba kojoj
Netko posveti pjesmu...

Ponekad ležim u mraku,
Samo tako...
Smiruje me...
Rastužuje me...
Pogledom prema gore...
Kao da nešto tražim,
Ali ne mogu naći...
Nešto čekam,
A ne mogu dočekati...
Tako tiho je...
Razmišljam o njemu...
Gledam noć...

MRTVA
Mrtva je.
Zvuk lupanja njenog srca
Nestao je.
Kroz maglu,
Onaj kojemu je ona najviše značila,
Nosi njeno beživotno tijelo.
Ne posve hladno,
Jer zbog nedavne smrti
U njenim žilama topla je krv.
Njegove ruke nose
Najteži teret ikad.
Njegove suze pokušavaju je vratiti.
Mrtva je.

HLADNOKRVNI POZDRAV
Iz daljine vidim neki poznati lik.
Približava se...
Nakon toliko
Zajedno provedenih trenutaka,
Misliš ostalo je nešto.
Ali, prevariš se.
Ostao je samo
Hladnokrvni pozdrav.
Taj pozdrav odaje
Da su zajednički dani
Bili ispunjeni lažnom ljubaznošću,
pretvaranjem,
iluzijom...

**Kad te ugledam,
Na trenutak vrijeme stane...
Poželim da traje
Cijelu vječnost...
Baš bi bilo lijepo
Gledati te tako zauvijek...
Da kroz vječnost vidim
Samo tvoje oči,
Samo tvoj pogled...
Kad bi me pogledao,
Ne bih se osjećala
Tako prazno,
Tako nepoželjno...
Na trenutak poželim
Da me pogledaš...**

**ISTO NEBO
Polako umire dan...
Tvoj glas u mojoj glavi
Neprestano ponavlja riječi
Koje si mi uputio.
Moje želje su trenutno neostvarive, jer
Mnogo je zapreka
Koje te čine dalekim od mene...
Baš zbog toga
Moja je želja još veća,
A zamišljanja su nerealna...
Bar utjehu mi daje činjenica,
Da gledamo u isto nebo.**

Danas je nebo crno... Kroz kišu kao da
vidim tvoju sjenu. Čekam te ovdje, iza kiše,
iako znam da su šanse da ćeš se pojaviti
nedovoljne... Ali ja te ipak čekam.
Ipak te opet čekam. Želim te vidjeti kako
dolaziš, želim osjetiti da dolaziš.
Kad bi samo znao za sve budne noći kad
sam očekivala tvoj poziv...
Željela bih da si me vidio svaki nebrojeni put
dok sam prolazila kraj tvoje kuće u nadi da
te vidim... Kad bi znao za sve suze i krv...

... Kao da se raspadam...
Polako nestaje svaki dio mog
Bijednog, unakaženog tijela...
Na kraju će ostati samo
Srce...raskomadano, uvenulo...
Neki pokušavaju sakupiti komadiće
Iz kojih još jedva isijava neka
LJUBAV, ali im ne
Uspijeva...
Još uvijek me žele spasiti,
Još uvijek se nadaju...

PONEDJELJAK

Dugi, dosadan, kišni ponedjeljak.

Takvi su najgori...

Ponedjeljak je sam po sebi

Većini ljudi mrzak, dosadan,

Kiša ga čini još više tamnijim.

Za ponedjeljka ne preostaje

Niš' drugo nego

Bed...

Kao da je stvoreni samo za to.

Ne znaš kako je teško

Dok sjediš u drugom kutu

Iste sobe...

Dok te gledam, ali ti me

Ne primjećuješ...

Dok uhvatim tvoj pogled,

Željela bih znati

O čemu razmišljaš...

Ne znaš kako je teško

Dok želim zavrištati

Tvoje ime,

A moram se suzdržati...

A sve što mogu je,

Gledati te...

ANDREJ DOMINKO BILLY

**rođen 1981
u Čakovcu
gdje i sada živi
izdao zbirku poezije
“Fragmenti duše”
i zbirku poezije i proze
“Iz podruma i s planine”**

MASTURBATORI SVJETSKOG KALIBRA

Stojim u redu, pred otvorom u zidu, poput ostalih držeći mali poslužavnik sa ostacima svog ručka, osakaćenim mesom što beživotno leži raspiljeno usred uprljanog tanjura, nogom mrtvog pileta, napola pojedenom kriškom kruha od žitarica otetih pticama na njihovim poljima, ostacima salate, rasjeckanog zelja, držeći beživotne ostatke onoga što je moje tijelo maločas sebi prisvojilo kao korisno, da preživi, da održi svoj umjetan, od prirode udaljeno uzgajani život, život gradskog stvora, koji izdanke prirode nailazi samo mrtve, poput stvari nastalih samo za njega, koji, ako su uopće i živjeli, živjeli su samo zato da služe njemu, stvari s izvađenom utrobom, oljuštenim truplima, samljevenih, začinjenih, upakiranih u tanane plastične mase da se ne usmrde, raspadnu prije nego budu požderani, probavljeni, dok njihovi ostaci završavaju na otpadu, ponovo daleko kao i kada su živjeli, sada onako raskomadani, da ih žderu štakori, vrane, psi i drugi lešinari -stojim- gledam mlado, blijedo stroj-stvorenje s druge strane otvora u zidu: umorno dijete koje gubi zdrav razum zatvoreno u smrdljivu kuhinju ponavljajuć automatizirane radnje prihvaćanja tanjura za tanjurom, struganja i bacanja ostataka hrane sa posuđa u neku kantu ukiseljena sadržaja, gledam djevojku koja postaje starica, sijeda starica bez zuba, starica koja mrmlja sebi u bradu nesuvislosti, staricu pomućene pameti, koja više ne zna za svoj život jer ga nikada nije niti imala, jer su je zatvorili, njen prazan pogled kopni kroz umazane tanjure, ostatke naših žderanja, nas, od kojih mnogi nemaju snage da joj pogledaju u oči, te prazne i besjajne oči, te mehanički izrezbarene bore - jer svi smo je mi zajedno strugali, strugali smo je svojim žderanjem, samim postojanjem, kopali smo joj

**oči svojom ignorancijom, i nikome za živu glavu
nije palo na pamet da joj kaže poneku lijepu riječ,
jer ona je**

**bila onakva kakva je morala biti, to je bila gotova
stvar, i njoj ionako nije bilo pomoći, pa zašto
otvarati**

**svoje sitne duše, skinuti glupave masketine
kukavnog blasea, postati ljudi barem na tren
- o, da, gospodo draga - mi smo je ubili, mi smo
uništili to stvorenje u samom cvijetu njegove
mladosti, zatvorili taj cvijet u vlažnu, tjeskobnu
kuhinju da tamo istrune, usmrdi se - i nemojte se
samo usuditi odbaciti tu činjenicu, činjenicu da
smo iz djevojke napravili praznu staricu isprane
glave, staricu koja neće doživjeti svoju starost,
dok smo je gledali kako se raspada pred našim
očima, dok smo prolazili na pokretnoj traci,
bezlični, poput mnoštva mrava sa svojim sitnim
zubićima od kojih svaki želi svoj komad, samo
jedan komad njene duše, njena tijela - eto vam
činjenice, gospodo draga - mi smo je ubili, mi
smo je požderali, poput ovih trupala u našim
tanjurima, rasjeckali smo i pojeli, prožvakali, mi
- beskonačni odredi stanica probavnog sustava
ovog ubojitog sistema, ovog monstruma, ove
zvijeri, zahvalni što su drugi trpjeli umjesto
nas, zahvalni dobrome bogu što su drugi trpjeli
naše postojanje, što su drugi patili raspadnuća
vlastitih bića, pozatvarani u kuhinje, šaltere,
tvornice, dok im se tijela pretvarahu u trupla,
a mozgovi u kašu, upakirani da nam lijepo
izgledaju, da nam očiste savjest, ti nasmijani
leševi, upakirani u tanane plastične mase da
se ne usmrde, ne propadnu prije nego ih mi,
gospodo draga - mi ne požderemo samljevene,
začinjene, prije nego ih ne odložimo u tanjure
odvraćajući poglede od vlastitih gnusoba,
vlastitih zločina, želeći ih se što prije užurbano
riješiti, gurajući se u redovima, da bacimo svoje
prijavo rublje, da bismo najzad, progutavši gole**

činjenice, činjenice koje su nas naučili gutati,
činjenice da smo ubili, mi, najhladnokrvniji
ubojice, žderači ljudi - da bismo najzad otrčali
van, zahvalni što to možemo i smijemo,
plativši groš za ubojstvo nekom budućem
mrtvacu, mrtvacu mozga iscijeđenog brojkama,
neurotičaru što mlati po

tipkama - da bismo otrčali van i zaboravili,
prepustili se zaboravu, mi, najhladnokrvniji
ubojice, masturbatori svjetskog kalibra -mi-
masturbatori svjetskog kalibra!

SLIČICE

Zdeslavu Dukatu

Sjedim u hladovini mladog stabla jabuke.
Krošnja mi nad glavom rumena od umiljatih
plodova sitnih povija se pod blagim povjetarcem
dobrodošlim i mom znojnom čelu. U daljini ne
tako dalekoj, na sočnom zelenkastom pašnjaku
rasprostrtom dokud pogled seže, moje vunene
bijeće ovčice, gotovo nepomično stojeći pasu
maljastu zelenu površinu. Promatram nebo i
ptice vesele u visinama, dok se ispod blistavog,
tamnoplavog azura lijeno gegaju meki, baš mojim
ovčicama nalik, čupavi i sneni oblačići. Ponad
svoga, toplinom nas vlastite duše obdaruje
Sunce svojim toplim zrakama. To su meke ruke
pramajke odlučile pomilovati svoju djecu, koja
usnula i dokona, tamo dolje, cvjetaju s proljećem
predivnim.

Par ptičica šušti u krošnji ponad moje glave.
Snen ali znatiželjan podignem pogled i ugledam
male kosiće što razigrano igraju lovice oglašajući
se umiljato. Završivši s igrom oni se spuste do
mene, a ja prihvativši njihov prijedlog uzimam
svoju drvenu frulicu što leži kraj mene u travici,
pa stanem svirati dok kosići zacvrkuću poput

**zvončića zvonko. Jedan od njih, skoknuvši na
moju raspjevanu frulicu, zapjeva takvom milinom
da bi suza radosna svakom slušaču potekla.
Vjetar pjevom domamljen zatim dograbi moju
frulicu s pticom i stane je u zrak povijati i svirati.
Ptičica nimalo smetena upre glasić svoj još više,
a ja raširim ruke i u transu nadahnuća u pjev se
dadnem:**

**O ptičice mi dušu milujte!
O nebo se vedro ozari!
U tonu i boji svijet se rastvori
U pjev i dražest silne divote!**

**Letimo letimo u pjesmi snova
Božanskih jabuka i zvonkih pašnjaka!
Ovčice ću ljubiti, pticama letjeti!
Postati zrak- nikada sletjeti!**

**Vjetar nosi frulice, vjetar nosi ptičice!
Vjetar nosi ovčice
I pjano moje lice!
U pjanstvu vazda ostati
U sreći vazda živjeti!
U cvjetni osmijeh cvjetati!
Pjano nebo postati!**

**Kosić sam, frulica sam!
Već mahnito padam ljubeći!
Mrava ljubim kao i oblačak
I zemlja sam
O nebo sam!**

**Kako je pjesma svršila, ptičice se vinu u blistavo
plavetnilo neba, a ja klonem nazad pod drvo
odloživši svoju frulicu kraj sebe da spava.
Bijah žedan i veliko mi iznenađenje bje, kada
se jedna od ptičica vrati, pa mi po dogovoru s
prijateljicama svojim, u zahvalu i prijateljstvo,**

istrese dvije jabuke sa grane. Prihvaćam zahvalno i uzimam plodove sočne. Jedan sam plod tako pospremio za kasnije pognuvši ga u travicu kraj moje frulice, dok sa slašću zagrizem u drugi mili plod što mi slatko i resko učas utazi kako žeđ moju tako i glad. Sladeći se sokovima božanskim pogledam u daljinu gdje moje ovčice pasu i spazim jednu kako nedostaje, ali nema veze jer vratit će se ona- sigurno tek pjev šturaka poljskih slijedi što je dozivaju u daljinu, pa

kada riješi poslove svoje sigurno će već
predvečer se vratiti!

Tek što zadrijemah gledajuć prizore drage,
probudi me nekakav glas iz daljine. Protrljavši
oči snene ugledam prijatelja svog Teokrita,
pastira iz sela susjednog kako mi prilazi znakove
mi dajuć rukama kao da važne novosti donosi.

- Hej, Teokrite!- kažem mu ja, jošte umoran od
snatrenja - ta kuda krenu noga tvoja nemirna,
kad niti gušter pod kamenom što snije
iz hladovine ne izlazi!

Približivši se kaže meni Teokrit svoju frulicu
mi pruživši - Likido, o prijatelju dragi! Istinu ti
zboriš u ovaj sjajan dan, no problemi mene tište
neopisivi! Naime ovčica mi jedna iz stada još
prošlog dana nekud se namjerila, a baš kako
sam u taj čas iz bunara da se osvježim hladne
vode vjedrom vadio, odlučih ja da je na miru
pustim - vratit će se uskoro, pomislih. Ali evo
jutrom spazim da nje još nema te se u potragu
istom dadoh, a lutam već satima i evo me put k
tebi namjeri. Stoga, prijatelju dragi, nastavljam
putovanje pozdrav ti uputivši i ostavljam ti moju
frulicu da je čuvaš dok mene nema. A dočim se
vratim u veselje ćemo zajedno zasvirati do dugo
u noć zvijezdama se diveći.

- O, Teokrite, prijatelju divni, ne samo da najbolji
si pjesnik već i ovčice tvoje sretne imadu biti što

toliko ti o njima brineš! I pozdravljam te i sreću
ti na tvom putu želim, ali nemoj mi zaboraviti,
molim te, dragi - par cvjetova šarenih donijeti
sa puta svog: ove ovdje ovčice su mi moje već
popasle
- niti korijenja više nema!
Budi mi zdravo i neka ti je sa srećom!

Pozdravismo se tako Teokrit i ja, te se dadnem
u san opijeno promatrajuć prijatelja kako u daljini
nestaje.

O san me odvodi
U snu sam usnuo!
Ta kuda me odvodi
Iz snova taj san?

Nadoh se okružen satirima što plesahu oko
drveta mog svirajuć, a ja jadan nikako da ih
svojom svirkom nadmašim. I tako zdvajavši
očajan u daljini ugledam jednog od satira, kako
skakuće s jedne na drugu i odvodi ovčice moje
sve dalje, svirajuć im melodiju koja ih opčinjuje.
Nato predložim ostalim satirima, da ako ih
nadmašim u pjesmi, pustit će ovčice moje na
miru i potražiti drugo nečije stado. A oni uistom
pristahu jer to su već i bili naumili, naime tako
oni krute svoje dane, na natjecanja navodeći
pastire zabrinute za ovčice svoje. I stane tako
prvi pastir, kao najbolji u pjesmi cijenjen, izricati
dok ostali zaspiraše:

O pastiru što sniješ u travi
Neka te san daleko ne zavede
Ako ne želiš bez stada ostati svog.
Satirska braća majke šume, u šašu
Skrivena,
Već čekaju i učas će doći

Ovčice tvoje zavodeći u daljinu
Te ih vidjeti više nikada nećeš.

Djecu će one imati satirsku
I nikad više mirno pasti kraj tebe
Da ih zadivljen u frulicu pušući gledaš.
Stoga ostavi se snova nepotrebnih
I budan uvijek budi, svirajuć
U snu koji već sav je tvoj!

A ja im nato odvratih:

Ne brinite za mene i ovčice moje mile
Što pasu na suncu mirno, grijuć se i hladeći
Što suncem žarkim što travicom sočnom.
Jer ja, pastir tek iako, znadem
Što zbiljsko je, a što sanjama se zove;
Te tako niti vas u zbilji nema.

Nema zabrinutosti za ovčice moje
Kao niti za duše mi spokoj božanski
Kada sni su stvarnost, a stvarnost je raj.
Tako te niti moguće nije da san se razruši
I da arkadija zbog snova propadne
Koji jedino i jesu mogući da budu
Naspram stvarnosti koje nema!

I tako satiri odu, a ja se probudim u osvit
zvijezda treperavih. Ugledam u daljini sjenki neku
što mi prilazi i jauče nešto nesuvislo, a kako
se približi razaznam da moj prijatelj Teokrit sa
potrage se vraća pronađenu ovčicu za sobom
vodeći, ali skačući na jednoj nozi i cvileći:
- Jao meni, o prijatelju! Taman sam ovčicu svoju
kraj potočića spazio kada krenem prema njoj, ali
neoprezan na trn stanem i vrisnem kao da me
osa ujela, o stotinu mu oblačića laganih- jošte

me ko sam vrag u stopalu boli i ujeda! A donosim
ti i cvijet čiji trn bolan donosim...

- Ne jadikuj prijatelju!- odvratim mu vedar od
zvijezda i smiješnog zapomaganja - ja ću ti trn
izvaditi a zatim ćemo svirati naloživši vatricu
u frulice svoje - tako sve do jutra blagog kada
ćemo pozaspati u travici mekoj, sretni i umorni,
za novu svirku se krijepeći! A još sam smislio da
i ostale pastire iz sela susjednih pozovemo amo,
Eukrita, Aminta i Frasidama, te Antigena brata
njegova što u frulicu puše otkad za sebe zna!
Stoga ću već sad po jednu ovčicu u svako selo
poslati dok će oni doći čim
uzmognu, ponijeti hljeba i još više vina, gusta i
rumena, prijatelja pastirima! I neka je slavlje!
Čuvši te riječi prijatelj sjedne te mu trn iz stopala
bolna izvadih, a zatim uputismo naše gegave
kurire.

Nakon toga, sve ono što sam predložio, uistinu
tako i bi.

ZARAZA

Na keju uzduž obale plavog, dokonog ljeskajućeg
jezera, pod žutim ranoproljetnim suncem prolaze
ljudi u buđenju. Djeca, muževi, žene i starci, otiru
sa očiju zimsku paučinu, već pomalo s prezirom
promatrajući posljednje iščeznuće bijelih
snježnih krpa porazbacanih po raskvašenom tlu.
Iz tih krpa, nekako stidljivo, u cvatu se probijaju
nježni izdanci visibaba, zvončića i žutih jaglaca
zaljubljenih u sunčev sjaj. Lica ljudi još sasvim
blijeda od prošlih hladnoća, poput netopira
izašlih iz svojih pećina žmirkaju u privikavanju
na kričave boje i odbleske jetkog sunca, ali
radosno, nadobudno, žedno iščekujući dobrotu
novog doba i upijajući svaku toplu zraku što
pristiže s neba.

U daljini, na mladoj zelenkastoj travi, jedna porodica posjedala po sklopivim stolicama: tri generacije sa glupim pudlom u podnožju gdje mu je i mjesto, poziraju pred fotoaparatom ovjekovječujući rajski trenutak u prirodi. Ženin plah, zabrinut pogled i drhteća brada strepe kraj mrkog lica čovjeka u bijelom odijelu. Fotograf za stalkom podiže ruku, i šestero ljudi namješta svoja ljepljiva lica u šest silovanih osmijeha, trajnih i varljivih poput ekspozicije i zatim vraćenih u svoje prvobitno, čisto zdanje realnosti. Ali ne i čovjek u bijelom; njegovo lice ostade mračno i odsutno.

Preziran pogled sredovječnog tog muškarca mesari pudla glupavo nakešenog u raskazivanju zdanja svojih zadahom ispunjenih usta. Odvratna životinja zaljubljena u djecu nikako da prestane plaziti svoj mali, kričavi rumeni jezik, dok joj bale teku niz njušku, pa se oblizuje, nikako da prestane cviljeti svojim visokim tonovima lajanja, cvili - samo cvili. Čovjek u bijelom je revoltiran, njegov nerv stežući titra ponad oštrog oka koje siječe- pa zar on ne može prestati da vrišti, zar on ne zna za njegovu bolest? Mala stenjava ustašca nikako da se zatvore, oštri zubići koji grickaju nikako da prestanu škrgutati, cvilež nikako da jenja...- ugrist će ga taj đavo, zna to čovjek u bijelom- otimat će mu komadićak po komadićak njegova bića, neprestano odgrizajući njegove dijelove, radeći točno po uputama dvolične obitelji koja ga je otkupila od samog Lucifera, koji ga je iskrojio od samih kanalizacijskih štakora, da ga izjede, noseći mu njegove dijelove, pokorno i ponizno poput najbezličnijeg slugana! Taj mali štakor, taj crv što se uvlači pod njegovu kožu, noću, dok spava, buši mu rupe u utrobi, izjeda mozak, izjeda njegov razum, ali ne- oni to ne razumiju jer njima je svejedno, oni vole

njegov cvilež, jer oni su njegovi gospodari: hrane
ga njegovim mesom.

Žena je shvatila pulsirajuću iskru, a ono malo
hinjenog zaborava uskoro nestaje sa njena
obraza. Nije se usudila ponuditi mu bočicu s
medikamentima, bacio bi je u jezero, prepun
bunila, podvalio bi ih psu kao onomad, zbog
čega mu se i danas klata glava. Osjetivši
olakšanje kada je ustao i gnjevno, ubrzanim
koracima pohitao nekamo u daljinu, shrvana
od umora stala je gledati u prazno, u daljinu s
labudovima.

Neka se sabere, bit će bolje... ako samo može
biti bolje...

... Čovjek u bijelom već je odmaknuo dovoljno
daleko od ljudi, taman toliko da ih više ne čuje,
da ih ne vidi. A što je još važnije, uspio je
danas, barem na tren, pobjeći od onog pseta i
svojstvenih mu manira. Hodajući kejem, zapazi
on par bijelih, vitkih, poput baršuna mekih
i poput mlade grane vitkih labudova. Par je
samozatajno i dražesno klizio uz obalu, mužjak
nešto ispred stidljive ljepotice koja i kada bi
zaista željela, ne bi mogla prikriti svoju ljepotu
i raskoš. Ponositi mužjak osiguravao je put
zavodnički se šepureći svojim mekim perjem,
dostojanstveno i plemenito. Čovjek u bijelom
izvadi iz džepa koru kruha, te se raznježen
približi vodenoj površini mameći kraljevski
par nježnim, umiljatim tepanjem. Njegove oči
tada su zasjale od miline kakvu nije osjetio već
godinama. Vidio je sebe i svoju buduću suprugu
kao mlad i zaljubljen par okružen blistavim
svijetom, obasjanim i vedrim, bez pasa i bolesti.
Bio je radostan, jer njihova srca stopljena u
jedno kucala su melodijom nevine mladosti, u
eteru snova plesavši u istom ritmu bila. Umalo
briznuvši u plač čovjek ponudi ruku u afektu
udivljenja, ali mužjak 5009 anu raširi krila i kljun,

U daljini jedna je prilika mahnito kovitlala veliku pticu. Ptica je lamatala svojim velikim, bespomoćnim krilima, dok ju je luđak čvrsto zgrabio za noge i stao njenom glavom snažno udarati o betonsku obalu keja. Uskoro vrat ptice omlitavi, te ona umukne. Nato je dijabolik stao trgati krila velikog bijelog labuda, čupati perje sa njegove kože, njegova beživotna tijela, zgrabio ga za kljun i otkinuo njegov gornji dio, zario svoje zube u još toplo tijelo, te stao trgati dio po dio kao samim vragom prožet, otkidajući zubima i plazeći jezik grimizan od krvi, keseći se, masakrirajući sve do posljednjeg dijela. Uz obalu, bespomoćna je ženka pružala svoju glavu prema ubojici, kao da moli, položivši svoju glavu kao žrtvu, ali bijaše prekasno. Čovjek u bijelom još je vriskao rasporivši truplo pred sobom: htjela si me vidjeti mrtvog, pa evo ti sad bijednice, sam sám se dotukao!

- - - - -

Svi oni koji su bivali svjedocima ovog čina nastoje zaboraviti mračna sjećanja na događaje tog dana. I svakome se od njih, u njihovim mračnim snovima, vraća slika užasna, izjedajući ih duboko u njihovim bićima, dio po dio, poput zloćudne bolesti ubijajući ih postepeno, odnoseći njihove dijelove dio po dio. I kada bi upitali kojeg od njih, čega se sjeća otada, taj bi odmah zanijemio, te prazno pogledavši u vaše oči iščeznuo u silnoj boli što još živi u njegovom sjećanju poput zaraze. I nitko od tih slomljenih neće nikada zaboraviti čovjeka u bijelom, krvlju poprskanom odijelu, kako prazna pogleda biva sproveden u kola mucajući nesuvisle riječi od

**“KLOMPA” (zadnje utočište starih)
Pijan se upija pogled...
Nestaje li irokez, pankeru?**

**Već smo izjedeni u magluštinama
dok pare naših izdisaja
alkoholnih
izjedaju zidove
porožene u želucima.**

**Magla halucinacije iskrivljuje beživotne.
Pogled uronjen u čašu
pjeva povjerljivu pjesmu...
Boginja se prazni
u bijegu od stvarnosti
nametnute.
Ali imamo dosta mi bogova,
šank je blizu nas.**

**Povratak prirodi
povratak je boci.**

**Ljepljiv uvojak grozničavo drhti
rastegnut do iskrenosti.
Lažni su pobjegli.**

**Olovni pogledi
nakon isijavanja duše...
Duše se povlače
u svoje skrovite kutke...**

**Nestaje li irokez, pankeru?
Izrasta li brada
dublja od najdubljih?
Ili samo silujem
gluhe noćne slutnje?**

**Pijan kao ti.
Pijan kao svi.**

O AUTORU

**Ja sam iskren dok sam proturječan
Jer iskrenost je moja neiskazljiva.**

**Ja rušim dok gradim, gradim jer rušim.
I svako je rušenje nešto stvoreno.**

**Dobar sam zapravo jer sam loš,
Jer prihvatih vašeg vruga kao svoga boga
I oca.**

**Iznenadujem jer sam tvrdoglav?
-Ali tvrdoglavost je moja iznenađenost!**

**Prezren sam dok plešem,
-Ali ne prezirete li uklipljenost svoju!**

**Prilazim poput ogledala-
I rijetki ne odvратиše pogled.
A rijetki od rijetkih još i bijahu poštteni
Prema sebi!**

**Otvarali su usta preneraženi, ti mucavi,
Ali zaštitivši svoje jezike- zakonom!
Stoga i plaze jezicima.**

**I bog nije vrag jer je Sve;
Ali niti vrag nije bog jer je Sve.**

**Tko može osjetiti sve?
Tko je dovoljno slobodan
Da me osjeti!**

**NEUROZA NORMALNOFOBIJA
O nama, bolesnicima...**

**Sa pomične trake mrtvih
pobjegosmo strojevima.
Pobjegosmo dodirima hladnim
što sretne robote stvaraju.**

**A mnoštvo zapanjeno- bulji-
Trepće očima praznim,
poput jama izrovanim:
Ružu životinjice sitne
svoje kanale u tim rupama.
Drhteći strepe u tim rupama,
rupama što zjape-
Ponizni masturbiraju u tim rupama-
ti masturbatori!
Čiste se mozgovi prazni
novim blatom- srećom novom.
Sretni nas roboti preziru
u svojim rupama!**

**Sa pomične trake mrtvila
pobjegosmo strojevima.
Pobjegosmo strojevima
što sretne robote stvaraju.**

DEPRESIJA

**Danas opet ima oštne zube:
djevojčica sa dvoličnim smiješkom
i prikrivenom britvom u haljinici.**

**Skriva se u krošnjama
(samo smijeh joj čujem);**

Skriva se iza drveća.

**Tek što zareže, poput vjetra
pokriva se nimfeta. Samo jeka njena
veselo uz moj vrisak zveči.**

U krevetu od prašine ja kopnim.

**Moja bolest kraj mene spava,
smrdljiva i mirisna:**

**Kiselkast miris-
to sam ja.**

**Milujem dlake njene:
nju šugavu, kukaca punu, ljepljivu
i meku.**

**Milujem bolest svoju,
đavola svoga,
dijete tek rođeno.**

**Kiselkast joj miris utrobe
isparava...**

(...)

Stajala si na Kvatriću
u kaputu crnom i trošnom.
Sjaćeni golubovi skakutaše
loveć mrvice što si ih razastrla.

A ja sam prošao pored tebe
u tramvaju, vidjela me nisi.
Osjetih ljubav očiju tvojih
i toplinu ruke što pružala je.

I nagnuo sam se u prolazu
samo da te ne izgubim iz vidika.
Crni kaput, trošan kaput
upijao je pogled izgubljen.

Posvećujem tebi pjesmu ovu
jer ti i ja isti smo.
Posljednji ljudi na svijetu.

SANATORIJ LJUBAVI

Izgubio sam dušu
nekuda je pala
U zidove sad buljim
kao budala
budala

Prazan sam i očajan
teško jer je lako
Moja britva tupi
tek tako
tako

Zagrli me ljubavi
pomozi mi da gorim-
S tobom ću svijete
da se borim
borim!

ANITA MALAŠIĆ

**rođena 1985
živi u Čakovcu
završila srednju školu
za dizajnera
unikatne keramike**

PESIMIST S RAZLOGOM

Bacam se pod vlak prepuna iluzija.

Čini se da svijet me izdao

Dok me nada tražila.

Izgubilo se ono

Čega nije ni bilo.

Utjeha me odbila, a mir me ignorirao.

Životu je ovaj kraj dao olakšanje

Koje je niz godina čekao.

POSLJEDNJI GLAS

Krik tisuće izmorenih duša

Što zamijeniše jedini osjećaj

Koji je značio spas iz ove agonije;

Taj posljednji vapaj onog slomljenog srca

Koje je znalo samo da voli.

Taj jedini glas razuma izgubio se u krvavoj

rijeci suza

Što nestaje nošene rajskim vjetrom

Izgubljenim u magli sjećanja, u vječnoj tišini

Onih koji uvijek slušaju.

POGREŠNO JUTRO

**I ovu posljednju svetost
Koja je dosad nešto vrijedila
U svoj toj strašnoj monotoniji osjećaja
Ubila je dvoličnost koja se hranila povjerenjem
Građenim na postupcima jednog već davno uništenog
bića
Koje se zadnjim snagama trudilo
Da oprost i prijeđe preko prve izdaje.
To biće je svoju posljednju vjeru ulilo
U ovaj list papira
Nadajući se da će razumijeti patnju
U ovim riječima pisanim
Tog sumornog jutra.**

SAN O SNU

**Onaj umoran pad,
Događaj koji najviše cijenim,
Koji dolazi tiho,
Znači odriješnje i spašava me iz ovog ponora
monotonije.
Počeo mi se sviđati.**

IVANA HORVAT

**rođena 1987
živi u Nedelišću**

TRENUTAK
More. Sol. Noć.
Dvije zaljubljene duše.
Jedan zaustavljen trenutak u vječnosti.
Trenutak; i ništa više.

ZADOVOLJSTVO
Osjećam Sreću.
Tu je. Sjedi kraj mene.
Mami mi smiješak na usne.
Osjećam toplinu.
Osjećam ljubav.
Sretna sam.

Smiješak se udobno
Smjestio na mojim usnama.
Sad više ne želi otići.
Ni ja ne želim da ode.
Osjećam se dobro
Kad ga nosim.

Znam da će jednom
Morati otići, no također
Znam da će se vratiti.
Vratiti će se opet,
Ja ću opet biti sretna,
S tobom i smiješkom
U naručju

...

NIKAD NISI SAMA
Prijateljice, nikad nisi
Sama!

Ja sam uvijek tu za
Tebe!

Moje rame za plakanje,
Moje usne za osmijeh,
Moje ruke za pomoć...

Nikad nisi sama,
Zar ne osjećaš moju
Prisutnost?
Zar ne osjećaš lepet krila
Mojih misli koje su
Uvijek kraj tebe?
Tu sam...

I kad te svi napuste,
Kad ti sunce zađe,
Kad ulice postanu puste,
Beskrajno puste,
Znaj da nisi sama,
I kad me više ne bude
Zauvijek ćeš imati

Mene...

EXPLOZIJA
Volim te
Dok ljubiš moj vrat i
Kradeš mi poljupce

LJUBAV
Život ponekad zna biti
PREKRASAN...
Jedino što nam je za to potrebno jest
LJUBAV...
Živimo za
LJUBAV
Jer ona je nešto
NAJDRAGOCJENIJE
Što ćemo ikad imati....
Ona je nešto
NAJLJEPŠE
Što ćemo ikad osjetiti
Ona nas ispunjava, čini nas
BOLJIMA
LJEPŠIMA
SIGURNIJIMA U SEBE
Ona nas
OPLEMENJUJE
Ona je
HRANA NAŠE DUŠE
Ona je jednostavno
LJUBAV
NEPONOVLJIVA
NESEBIČNA
Tako je **VELIKA**, a
Opet, stane samo u
DVIJE RIJEČI...

BITI, ALI NE

Nestati u ljudskom obličju...

Odbaciti ljudsko razmišljanje...

Prerasti ga...

Osjetiti nadnaravno...

Živjeti nadnaravno...

Pojaviti se poput sjene...

Ljubiti... voljeti... tebe...

Nestati...

Sjena...

Biti kraj tebe... sad

U ovom trenu...

Voljeti te... ljubiti te...

Nestati...

Pitat ćeš... jesi li

Bila samo san?

San...

Duboko u sebi znat ćeš

Istinu...

Istina... san... laž...

Ljubiti... voljeti tebe... Nestati...

KRUG

**Zatvoreni u krugu.
Padamo i dižemo se.
Posrčemo, samo najjači ostaju.
Koliko dugo? Do kraja života?
Dok se potpuno ne predamo?
Predamo... Smrti?**

**Padamo. Ponovo. Tisućiti put.
No više ne možemo natrag.
Jedino što nam preostaje
Jest dići se. Visoko. Iznad
Svih... Ponovo ili više nikad...**

**I kad imaš samo ta dva
Izbora, vrlo je očito što ćeš
Odabrati.
Nije li? Lako je pasti,
Teško se uzdići, a ipak
To je jedino što možemo,
Jer potpuno se predati
Još je teže ...**

**Teže je nego trpjeti
Poraze...
Teže nego
Pobijediti...**

DEREK NOVAK

**rođen 1981
trenutno služi civilni vojni rok
u slobodno vrijeme
svira sintisajzer
vozi bicikl
te piše
sramežljiv je
ali ponekad zna biti
pravi gnjavator
voli sve što vole mladi**

MOJE IME JE DEREK NOVAK

Da, ja sam Derek. Boris mi je prijatelj. Izgledam sasvim normalno. O da! A ovo je priča. Nije tužna. Ako bi tako razmišljali, svijet bi bio tužan, što nimalo nije slučaj. Znete zašto? Jer ja volim sebe i svoje prijatelje, mamu i tatu, i onog gada koji je ukrao novce! Oprostite na grubim riječima, pokušavam se kontrolirati.

Bilo je to ne tako davno. Nestali su novci. Ne, nije bilo znakova provale. Netko s ključem. Netko naš. I to na Veliki Petak! Tu je večeri kišilo. Dan-dva prije Uskrsa. No, ne krivim ga. Svi smo mi isti u očima Isusa Krista. Katolik sam, ali ne u onoj mjeri koliko bi to drugi htjeli. Ponajviše baka. Ali ja to ne bi učinio! Nikad!

No, neću vas ovim zamarati, ionako to nije vaš problem! Veselim se odlasku u planine. Promjena klime i nadmorske visine baš godi. I ako me upitate kuda bi radije, u planine ili na more, odgovor već znate. Jednostavno volim osjetiti svjež povjetarac na mokrim leđima vadeći sendvič iz pretinca ruksaka, te uz cvrkut ptica biti jedno sa svime što me okružuje. Šuma. Kamen.

Ja.

Moje ime je Derek Novak.

JANJA MUSTAČ

**rođena 1986
živi u Svetoj Mariji**

SNOVI

Po cijele dane plačem
Suhe snove
Koji su se događali
Na poljanama raja,
Anđeli brišu prašinu
S harfe
WC papirom,
Pitaju me,
Ne odgovaram ionako nikome.
Pokušat ću pobjeći
Iz REM spavanja.
Snovi su beskorisna sranja!

POTONUĆE

Stavi svoje hladne ruke,
Po meni razlij jad,
Zaštiti me od požara,
Pljuj po meni i dalje,
Obavij me ledom
Sakrij me iza začarane
Strane vode.
Oči bezbojne i sive
Pune se sjajem
Uskoro nestalim.
Vape za boljim
Za nadanjem,
Žele vidjeti karneval
Ali vide močvaru istine.
Privid je.
Što je stvarnost?

MRTVA LJUBAV

**Ližem ostatke tvojeg tijela,
Osušenu krv.
Suze klize po mom licu
Koje bazdi po alkoholu.
Tebe je nestalo
Iz mog vidika.
Još si sjena
U beskonačnom prostoru...**

NA MLADIMA SVIJET OSTAJE

**Fuckin' hoću da i za mene
Postoji bolje sutra,
Da mogu normalno disati,
I da mogu slobodna biti,
Istrijebiti zakone, protjerati nered,
Dozivati sunce
Bez štetnih UV zraka.
Živjeti, uživati, sanjati,
Ne više bježati.
Hoću vidjeti budućnost
Bez granica,
Sebe bez opsesija,
Beskonačno šarenih vizija,
Imati i posjedovati ništa.
Zla kob države,
A na mladima svijet ostaje...**

**Pogled kroz prozor
Donosi samo
Nove probleme!**

**Nema povlastica,
Življenja,
Nema zakona,
Nadanja.
Samo okolina
S mnoštvom
Loših osobina!**

**Očarana sam mirnoćom
Kojom rušiš pregrade
Između nas,
Kojom me tjeraš
Da nestanem
U košmaru osjećaja
Za koje mislim
Da ih nemam.**

**Misliš da si slomio
Brezu kad je bila krhka
I pogledom te tražila
Među svim tim granjem.
Neshvaćena i tužna
Primala nove udarce,
Pisala na papir
Nedoživljene sudbine,
Iako njene riječi
Nemaju ime.
Breza je tražila
Utjehu, istinu
U tebi,
Ali zaboravio si,
Drveće ima korijenje...**

SLAVEN GALIĆ

**rođen 1972
izdao knjigu “Bratstvo duša”
za Zdenka Franjića**

POTRGANO
poderano nasljeđe
imaš
i dvije žeravice
u očima ti
more sahne

s dina usni
propuhana
odnesena
rasuta
donesena
spojena s vatrom
u grlu

samotna dužnost
i nemir

SAMOĆA
Uvijek crveno sunce.
Razum ti kroz usta pjeva crno
Elegiju osušenog korijena.
Sluša te tiho i uginuli pas
On za te zavija u stjenke oklopa
I plavilo tvoje kože
U raspale perle zeleno gledaš
Mrtvi sjaj

Tu nestaješ gluho u sebe
I daruješ duhu snove

Oči.
Plahost i dubina u njenim.
Tu gonetam jednu.

Zatvorenih ustiju
Govorim tamno sjeveru duše.
O svijetlim riječima govorim.
O nevidljivoj haljini koju nosi.
I svemu što je drži.

Uvojci njenih slapova
Izvezeni
U zrcalasti glatki sjaj.
Ogledavam se.
Tu se želim naći.
I zabosti smrtonosno u vrijeme
Trnjem što tvoja ga je ruža brusila
O oštroskuto kamenje...

DEPRESIJA
ni pepermint koji otklanja zadah truleži
ni potraga za izgubljenim vremenom
ni izgubljeni šal
ni tri sata i četrdesetjedna minuta
ni oni u plavom ekranu
ni ti
ni ja
ni smrt?

**DODIRI. Tu negdje oko srca.
Kao sitni nemiri.
Nevini. Kao štrcaji prvi.
Bujni. Kao valovi krvi.**

**OVO pred mojim očima
mjesto sjete i bola
gdje jednom me zima
ledom zagrlila gola.**

**Gledaj u vatru. Gledaj
cvrčanje mesnatih resica desnih.
Vrelo i crveno.
Gledaj u usta. Gledaj
u pakao u kom je
netko smjelo plakao.
Dok ne izgore ti oči.
A onda sluti
tim crnim ugarcima
i ne daj
da pomuti ti razum
tama iz koje suklja nemir.**

**SUVREMENA SMRT
u tami
gledam se u ogledalu
i ništa ne vidim**

**NAD NAMA je veliki sud
mrtvi duhovi ljudski u
pijesku nikuda ne bježe
već samo leže, trunu tu
u glavi zaborav se liježe
uskrsnusmo za novi blud**

KOMPARACIJA O STAVU

Ja sam pjesnik. Pjesnik nepostojećeg.

**Tragično je što to nitko nikad nije znao.
Tragičnije je što to nitko ni sad ne zna.
Najtragičnije je što to nitko nikad neće znati.**

SAMOUBOJSTVO

**vidim dijete
njegova se mašta zove ludilo**

**Ono nevino i slobodno
dolazi
iz boli iz zadovoljstva
dolazi iz praznine
bez bojazni od neuspjeha**

**vidim ljubav i život ne idu zajedno
vidim jedno isključuje drugo
vidim kako ljubav postaje igračka
vidim dijete smrti igra se njome**

**vidim kako misli pobjeđuju smrt
vidim onog koji je umro i ostao živ**

DISTIH
Ah, Ti koja nisi
Budi !

OKO NOĆI
Skice smeđolikostvarne
kiselinom iz pljuvačke
prometnute u jezik.
U riječi.

Govoriš o nečemu
između nas.
Između tebe i između mene.

Da li nas je netko vidio zajedno?
Pitao bih ga tvoje ime.
Pitao o tebi.
Uvezao upit u mjesec i zvijezde
I pitao
i pitao...

Oko noći o slijepome govori.
Govori o nama.

OSJEĆAM ultraljubičaste zrake
kako mi prodiru u glavu
dok mi vjetar, povjetarac
blago otpuhuje vrelinu.

Što ostaje?

PATRICIJA KOZAR

**rođena 1985
živi u Čakovcu
imala nekoliko javnih nastupa
gdje je vrlo dobro prihvaćena
do sada nije ništa izdala**

TAKO PROKLETO MLADA

...jasno se sjećam kada sam prvi puta dirnuo u taj svijet. Imao sam nepunih 27 godina i baš sam prekinuo s Milicom. Sjebala me zbog nekog Švabe. Pokupila prnje cura i odlepršala. Nestala u tren oka. I krenuo sam, utučen ili s osjećajem olakšanja, u lutanja uličicama i ulicama. Ma kad bolje razmislim i nije bila nešto, ta Milica. Odjeća gotovo uvijek natopljena znojem, previše gela u kosi i iskrivljeni zubi. Mogu ja i bolje. Nakon tri sata istezanja nogu, našao sam se u svojoj ulici. Baš kad htjedoh zakoračiti u dvorište, ugledao sam svoju malu susjedu Anu kako sjedi uz cestu i plače. Koljeno joj je bilo krvavo. Pala je s bicikla. Kako je bila sama kod kuće (njevini su otišli samo do grada kupiti nešto dok se ona trebala igrati u dvorištu), uzeo sam ju u naručje i odnio svojoj kući. Stavio sam ju na krevet svoje sobe i skoknuo dolje po zavoje. Nakon što sam ih jedva našao vratio sam se, no ona je već bila zaspala. Kleknuo sam do nje i stao ju promatrati.

Bila je tako prokleta mlada. Unatoč kratko ošišanoj crnoj kosi, crte lica jasno su iscrtavale njenu mladu, djevojačku dob. Lice joj je još bilo mokro od suza. Na sebi je imala plavu haljinicu kratkih rukava koja joj se digla iznad koljena.

Počelo me hvatati neko ludilo. Zadrhtao sam. Disanje mi je bilo isprekidano i nekako teško. Vid mi se maglio. Naprosto sam ju morao dotaknuti rukama. Bila je tako mekana. Koljeno joj je još uvijek bilo krvavo. Jezikom sam detaljno očistio i najmanji komadić prašine s rane. Malo je zastenjala, ali nije se budila. Ruke su joj bile tako krhke, mršave. Grudi još nerazvijene, bokovi uski, dječjački. Mirisala je na karamele. Sada sam već bio više nalik na neku zvijer nego na čovjeka.

Rukama sam joj prešao preko unutarne strane bedara. Bila je vlažna (od vrućine). Moj je um

**Maknuo sam ruku s njene noge i nasmiješio se. Uzeo sam zavoj i stao joj zamotavati nogu. Svakom kretnjom sam je doticao. Nisam više to mogao podnijeti. U mislima sam ju već razapeo između boli i užitka. U mislima sam već prodirao u nju svom svojom težinom. U mislima sam već nagrdio tjelešce svoje male Ane. Prije nego sam počeo realizirati svoje misli jedva sam izustio: « Idi sada. Ne bi te smjelo više boljeti.»
Nasmiješila se i otišla onako nesvjesna opasnosti moje blizine. Ostao sam sám, kao nafiksani. Zaboga, devet joj je godina. Tako**

LUDILO

**ljepota života
splela se među niti
mojih misli
ritam u mojoj glavi
neujednačen
zidovi se pokreću
pulsiraju
tišina prekinuta crvenom bojom
pretvara se u mrlju
na friško polakiranom parketu
i ima svoj ritam
nešto drugačiji nego u mojoj glavi
ali opet ritam
i soba se vrti
zatvara krug
pa lebdi
doziva oluju
ali spotiče se
gubi ritam**

halucinacije

TAJNO
uvlačimo se u korijen noći
brišući granice

gubim težinu

**ona ne sluti
da me ponovno
držiš na rukama**

**smiješ se
smijem se**

**gledam majku
kako uživa
žderući svoje mladunče
i divim se njezinoj odvažnosti**

OBRED
klečim pred mnoštvom
crvenih svijeća
u vještičjem krugu
odjenuta u golotinju
glasno izgovaram molitvu
ispijam krv iz kaleža
dozivam ljubav
ti si mi na umu

slijepljena krevetninom
natopljenom mojim izlučevinama
probudila sam se u grčevima
trgala sam kožu sa svog tijela
i stavila je u zbirku
naših uspomena

LUNCHTIME

baš sam ručala
i bezvoljno rezala
svu onu silinu mesa
odvratnog
kašastog
zamislila sam da sam zvijer
što slini nad vlastitim tijelom
u nagonu slasti
trga se do granice izdržljivosti

OBRED PROČIŠĆENJA

skrila sam se iza obližnjeg grma
kako bih promatrala
obred je započeo tiho
melodijom crkvenih zvona
ljudi su se kretali neumorno
poput pokretnih stuba
muškarci dostojanstveno
boreći se suzama
žene gubeći se u vlastitim krikovima
otišla sam tiho i neprimjetno baš kao i što sam došla
samo pročišćena

slomit ću Vam prste
i popljuvati zrak
izrezat ću Vam oči
i usmjeriti ih prema
vratima pakla
da gledate
kako Vam djeca
izgaraju u rukama
demona

zidovi su proplakali
nevidljivim suzama
gledajući moju golotinju
natopljenu grešnom mladošću
a ja sam zadovoljno
sklopila oči

gubila sam se u drhtajima
bolesno sam žudjela za tvojim pogledom
trenuci tako blaženi prekrasni
prepuni bola
u kojima se topio
svaki tračak
moje dostojanstvenosti

rekao si da bi umro za mene?
sad umri
pizdo jedna!

ne znam što mi je činiti
u prohladnoj noći
kada sjedim pored tebe
dok šutiš skriven među ruševinama
i tražiš način da me dotakneš

sljedeći put kada me
zaogrneš modrinom
svojih očiju
dopusti da se slomim
pa nestanem u zrak

UMJETNOST

ponoć je
ja još budna ležim
očarana zvukovima pjesme
što dopire izvana
pogled mi mami
ustajem tražeći ga u tami
odlučno otvaram prozor
zadivljena nastalim kaosom
brojim tijela mrtvih ptica
što vinu se u zrak
iskazujući svoju golotinju
poput onih vrsnih razbludnica
gledam kako im se utroba rastvara
prži na mjesečini
mačke se predaju pogibelji
proždirući u cijelosti
sav taj blud

**ONAJ KOJI JE...
JA KOJA ĆU BITI...
prisonila sam uho
na grob neznana čovjeka
iz dubine
čula se svirka kostiju
i žderačina crva
što su se koprcali
u onom truležu
koji je uporno isparavao
i tjerao me u nesvjesticu**

**Želim da kiši i sijeva
Pa da ukrašen krunom noći
Umreš u rukama groma
Urlajući od bola**

**hrabro spuštam ruke
željom nošene
udovoljavam trenutku
do samog svršetka**

**veliĉanstveno mi se
uzdiže u rukama
iz trena u tren
sve je bliže nebesima
milujem ga
onako velikog
onako vlažnog
tražim svanuće**

PRED SMRT

slatkasta patnja
ispisana na bijelom mramoru
uspavljuje teške boli
uzalud kretnjom tražim ranu
iako mi nije stalo
gasim se dostojanstveno
s tvojim imenom na usnama

LJUBAVNA FANTAZIJA

prstima sam ti milovala kosu
doticala te slutnjom
ti si zaplakao
a u suzama se rađala besmrtnost
tišina je upila riječi
ispisane u mraku
dugo smo se
dugo rastajali

NA JEZERU

gledala me širom otvorenih očiju
kao što netko gleda kroz otvoren prozor
gola golcata
nije se sramila svog bluda
ni svog istrošenog tijela
samo što je sad zbog svoje bludnosti
plutala po površini jezera
širom otvorenih očiju
nije trepnula
tjerala sam je da progovori
nije mogla
bila je mrtva

ROBINJA
Ponekad Pomislim Da Sam
Životinja
Zarobljena U Tijelu
Čovjeka
Pa Poželim Rastrgati
Sav Taj Jeftin Sluzav Omot Sa Sebe
I Pobjeći U Divljinu

probudilo me
pulsiranje maternice
i toplina krvi što je natopila
veći dio moje odjeće
to je odalo moj strah

jedan dan
biti zarobljena
u tijelu hladnokrvnog ubojice
pobiti sve koje volim
nikog ne poštediti
nikad ih više
ne povrijediti

Dijete plače. Vrišti. Otac i dalje nemilosrdno
udara šakom o djetetovu stražnjicu koja je već
lagano počela poprimati plavu boju. Djetetov glas
se lomi, pa stišava. Iznemoglo spušta mlaz urina
niz nogu ravno ocu u papuče. Na to naravno otac
još bolje popizdi, a kako mu je dosadilo udaranje
rukom, počinje koristiti nogu. Zašutao je dijete
ravno u guzicu tako da je palo i slomilo nos.
«Marš u kupaonu oprati se, konju jedan!» više
otac
dijete jedva hoda. Preoblači se u čistu pidžamu.
Majka na sve to šuti. Ni ona ne voli kad joj dijete
laže.

KRUNO KOŠAK

**rođen jednog dana
u Čakovcu
gdje i sada živi
ponekad odlazi
na neka druga mjesta
i svjetove
gdje i nastaju njegovi radovi**

SAMO DA TI KAŽEM..

**Koga voli moje biće,
Za čim čezne moje srce,
Zbog čeg duša traži polove kruga,
u kome da nađem ljubavnog druga,**

**Gledao sam u svoje srce,
Kako izbiva ritma satnice,
Zaustavljaš mi klijetke, krletke,
Pronalaziš puta u mračne kutove.**

**Dodiruješ me mnogo puta u zamisli,
Tražim te u besprijekornoj ideji zalaska
sunca,
Među napadajima, poput kometa radiš
kolizije,
U mome srcu ostaješ zauvijek.**

**I toplina tvoga doma, vatrostalne sfere moći,
Zaista kažem ti trebam te, ja hoću
Širiš ruke, vrućim pogledom me lomiš,
U milosti prepušten, uživam nektar tvojih
usana.**

**Gladim te i čuvam u grudima svojim,
Željno iščekujući trenutka u mojoj boli,
I preko svih prepreka za tebe,
I protiv svih, željan tvoje moći.**

**Raspadam se kraj tebe i misli me vode,
Kao bunar pun vode daješ mi pitkost,
A u meni katarza, zaspala zvona vode,
Predstave nježnosti i slobode.**

**Al moja duša, moje biće, moja stvarnost,
Tek shvatit ove ljubavi traži,
I ponekad u samoći kad se nađem,
Nisam sam, jer u srcu te nosim zaključanu,
Bez ključa izgubljen sam.**

PJESMA O TUGI

Pred jutro dok sunašce tek širi svoja krila,
A boje poprimaju svoje sjene,
Budi se jedna starica mirna.
Iz kreveta odvlači tijelo staro,
Oblači opravu pohabanu zemljom i žarom.
Na glavu pristavlja maramu tegobnu,
I sjetne se zelenih njiva,
Gdje nekad je s vjetrom prela,
Od lana svoju je kožu žnjela.
Polagano, lakše koljenima ljubi starost,
Očima preleti preko raspela samom,
Molitvom tihom u sobici tamom.
Preteškim korakom hvata svoju prošlost,
Izlazi iz kućerka da nahrani život,
U grudima njenim teško kuca srce,
Krvavo joj bije kao nekad tužno prije.
Pa na klupu pokraj dvora njena,
Štapom si je primakla,
Sjesti si je htjela,
Dok po njoj Sunce divne tene pjeva.
I tu na toj boli sjedi,
A oči stare, u daljinu bleji,
Tako tužna čeka kad će li doći,
Sa srpom da ju smrt prožanje.
Sama ta starica u svojoj bijedi,
Što rat joj uze sve njene sinove, sjedi,
A, Sunce još jače po njoj blijedi,
I tako iz dana u dan,
Ona na svojoj klupi,
U daljini trošenoga puta,
Sjeća se koraka svojih bližnjih,
Kojih nema, kojih nema,
Koliko god da se trudi.

PONEKAD...

**Ponekad bi te oči odale;
A, ponekad bi i ja u njima tajne saznao.
U dubokim zjenama gdje anđeo spava,
Tražila si tijelom dodir meki.
I ponekad bi moje tijelo, tvoje htjelo,
A, ponekad bi lice tvoje i duša svilena,
Poput zlatnih struna melodija,
Uvinuta na vjetru treperila.
Ponekad bi prije spavanja srce svoje meko,
U ladicu uredno položila.
A, ponekad bi ja, noću, kraj kreveta,
Poput djeteta iz ladice krao tvoje srce.
I samo ponekad dok ti san mrsi,
Valovite kose na jastucima,
Često u noćima crvenih tuga,
Ruke moje tkati su znale,
Sagove utkanih, (isprepletenih) suza.**

BARKA

**Veslam svoju barku na bonaci vode,
vesla mi razdiru taj dio plave boje,
sunce topli moju misao i maštu,
smiren u plovilu lovim morsko dno.
I nebo u moru i ja u suncu,
i more u nebu i sunce na nebu,
i ptice u zraku i riba skrivena u mraku.
Dubine, prostranstva svježine, morske
dileme.
Plovi moja barka još i dalje,
na licu plave boje,
još jačim snažnim zamahom,
ruke žuljevite trpa zbog divote ove.
Svojom barkom sad plovim u crveni suton,
gubim se u vatrenoj snazi samoće,
plovilo moje i ja, jedno smo biće,**

DVIJE RIJEKE

**Ove noći otvorih svoje ladice
ključem tvoje mladosti,
U nutrini, crnilu i dubini sakrih svoju bol,
Da tvoja blijeda ruka u moje toplo srce dođe,
Elegantnim pokretom tišine obavija mi grudi.**

**Ulaziš u mene kao povjetarac plahi,
Uzimaš mi dio čežnje moje,
U srcu tvome da nađem spasa
U cijelosti tvojoj, oči moje vide.**

**Moje srce dragosti prekrasne još ne vidje,
Tek me tvoja sjena u mom srću prati,
Božanskim glasom podrhtava mi oblik,
U tvojoj milini, trenutka vrijeme plaća.**

**Uzmi dio cijelosti moje,
Napiću se ljubavlju tvojom,
Neka me sile naravne spriječe,
Ja moga, ja htjedoh, silina tvoja to me liječi.**

**Za darove poklanjam ti srce svoje,
Neka ljubav za nas dvoje tone,
U ponore zajedno još jači tvoje ruke,
Mene drže stopljene duše meke,
U tunelima našim, ja i ti, dvije rijeke.**

HEUREKA

Slojevito te razdvajam u mekoj stvarnosti,
Tražim te u slabašnom podvigu razuma,
Nad slijepoj utvari građe predajem te,
U kući lutaka šivam, stvaram maglovite
sjene.

Prolazim kroz vremenske razine prostora,
Putujem u horizonte nečujne bistrine,
Zaustavljam se snagom usana riječi,
Pored slikovite obline njegovane čistoće.

Vođen izgubljenim podvigom siline značaja,
U prirodnim kalvarijama saznajem dubine,
Preko zaspalih vihora jave sanjam zastave,
Zaspalih palih anđela, krivudave staze
zemljaka.

Uz formalne adekvatno stabilne likove
društva,
Zamišljam zemaljske oblike naivne slobode,
I izričaja stvaranja potencijalnih novih
grobova,
Uzavrele ključale mase kuhanih zastora
samoće.

IGOR BAKSA

**rođen 1980
živi svugdje po malo
izdao kratki roman
“Urbanomija”**

SOTONE U BAZENU

Budite originalni!

Vila "Lađa" smjestila se na samom vrhu brdašca koje je još u prvoj polovici dvadesetog stoljeća bilo prekriveno šumom. Danas ovdje nema gotovo ni jednog stabla, osim onih koje je uprava "Zlatne lagune" posadila kako bi gosti tog turističkog mjesta imali barem malo hlada u vrelim danima godišnjeg dopusta. Dvije trećine borova i palmi za čiju je adaptaciju u suhu crvenu zemlju "Zlatna laguna" izdvojila veliku svotu novca, propalo je, osušilo se na vrućem mediteranskom suncu, ne pustivši korijenje u nezahvalno suho i tvrdo tlo. Zajedno s nesuđenim propalim zelenilom ovog turističkog naselja, ugasla je i njegova reputacija savršenog ljetovališta. Promjenom vlasti u državi, kako to već biva na svakoj točki globusa i u svakom povijesnom razdoblju, promijenila se i uprava "Zlatne lagune". Zatekavši firmu i njezine ugostiteljske resurse u prilično trošnom i jadnom stanju, novi vlasnik vile "Lađa" i svih apartmana i plaža u radijusu od jednog kilometra, dakle, cijelog naselja "Zlatne lagune", kojeg je od države kupio za neku simboličnu cijenu, Eduard Morri odlučio je nedostatke pretvoriti u prednosti. Sve što je, nagriženo zubom vremena, nemarom osoblja te glupošću upravitelja postalo simbolom dekadencije hrvatskog turizma, gospodinu se Morri pokazalo kao dobrodošli, gotovo bogomdani, adut u sasvim novoj i drugačijoj partiji kapitalističke igre. Tako se vila "Lađa", nekad blistava građevina s vlastitom poviješću, koja je uzvišeno, s ponosom gledala dolje na besprijeckorno uređenu plažu, a danas u gotovo ruševnom stanju, reinkarnirala u lik iz poduzetničke mašte gospodina Morri - poluarheološku polu-iskopinu. Morri je naredio da se njena ispucala žbuka još više ostruže i nagrđi, da

se njena čitava prozorska stakla razbiju, a beton
šetališta oko nje natuče velikim čekićima kako bi
kroz njeg mogao

klijati drač. Time je novi vlasnik "Zlatne lagune"
želio istaknuti vremenost i povijesnu važnost
arhitekture ove vile. Sljedeći potez novog i
nadasve inventivnog vlasnika bila je gradnja
dvadeset novih baraka od drva, trske i palminog
lišća za goste koji su za svoje ljetovanje mogli
izdvojiti više novaca. Ostali su imali odsjedati u
pedesetak trošnih i uglavnom u žbunje zaraslih
apartmana. Posljednje što je valjalo napraviti je
podrezati u korijenu one nasade prijašnje uprave
"Zlatne lagune" koji su se usprkos fizičkim
zakonima nekako primili u tlo. Ovaj proces još
uvijek traje, jer riječ je o gotovo petstotinjak
stabala, a vrtlari su na nevjerojatnoj vrućini
slabo učinkoviti. Sezona ljetovanja je počela, pa
je Eduard Morri vrlo domišljato promijenio ime
svog turističkog carstva u prikladno - "Smeđa
laguna". U promidžbenim materijalima "Smeđa
laguna" bila je reklamirana vrlo domišljato i
originalno:

**LJETUJTE KAO I MI! OKUSITE ČAROBNI DODIR
RADNIČKOG LJETOVANJA...**

Dosta Vam je skupih apartmana i blistavih
hotela? Želite nešto novo? Nešto sasvim
drugačije? Dođite u naše jedinstveno turističko
naselje kakvog nema nigdje na svijetu!

Ili:

Jeste li oduvijek željeli biti netko drugi? Je li
Vam dosadio svakodnevni komfor i jednolični
visoki standard života? Opustite se na svom
ljetovanju tako da zaboravite da ste bogati i da
imate mnogo briga! Dođite u "Smeđu lagunu" na
tjedan, dva, tri i osjećajte se kao osoba najnižeg
društvenog položaja! Bez novca - bez komfora
- bez briga! Dođite!

LJETUJTE ORIGINALNO!

Jedine dvije građevine ovog ljetovališta koje

nisu bile obnovljene u originalnom stilu, pa se svojim sjajem nikako nisu uklapale u dekadentnu arhitekturu “Smeđe lagune”, bile su recepcija i bazen. Recepcija je odražavala ozbiljnost pristupa obećanog na promotivnim brošurama, a bazen je uvijek bio

zatvoren za goste. U njemu se mogla kupati jedino obitelj Morri i njihovi privatni gosti, a na vratima ograde oko bazena stajao je natpis:
DOVRŠAVA SE. OPASNO!

Ervin + Enco

Na drvenoj klupici unutar ograde bazena toga je jutro sjedio nepoznat čovjek. Bio je, doduše, poznat recepcionaru “Smeđe lagune”, jer je bio njen gost, a isto tako i kolegama u jednoj firmi visokogradnje iz Ljubljane, kao i svojoj samohranj majci koja je bila manje poznata slovenska glumica pri Slovenskom Narodnom Gledališću, a samim time bio je poznat i cijelom personalu tog kazališta, a posebno je bio poznat kolegi svoje majke s kojim je, nakon uspješno odigrane sporedne uloge u nekom scenskom kolažu prema tekstovima Daniila Harmsa u garderobi izgubio nevinost. Naposljetku bio je poznat i svom ljubavniku iz Pirana kojeg je sad čekao na klupici, tako da nije jasno zašto je pripovjedač na početku odlomka napisao da se radi o nepoznatom čovjeku.

Čovjek koji je možda bio nepoznat jedino gostima ljetovališta “Smeđa laguna” i još ponekoj osobi, poput Tebe, čitatelju, ili pet milijardi drugih ljudi, što opet znači da je više bio nepoznat nego poznat, pa slobodno možemo reći da je bio nepoznat, dakle - taj nepoznati čovjek, koji je upravo pogledao na sat, zvao se Ervin Mladič. No, ako mu znamo ime, nije li onda on zapravo nama poznat? Što čovjeka čini poznatim, uopće? Ime, lice, knjiga, film, pjesma?

Ako je netko ili nešto većini ljudi nepoznato, ako ta većina iznosi 99% svjetskog pučanstva, ne bi li onda statistički bilo ispravno reći da je taj čovjek nepoznat? Je li statistika tu u pravu? Uzmimo primjer: Matija je poznat Mariji 5 puta više nego što je Marija poznata Jošku. Ipak, Joško poznaje i Matiju i Mariju nekoliko puta više nego što Marija poznaje Matiju. Matija, pak Mariju poznaje samo površno, Joška uopće, ali zato Anu zna 80%.

Potrebno je naći aritmetičku... oprost, čitatelju, zanio sam se.

Ervin Mladič je, sjedeći, iz plastične vrećice izvadio butelju istarske malvazije i dvije čaše s vrlo tankim vratom, koje je stavio pored nogu. Staklo je kucnulo o plave pločice bazena. Iz džepa je izvukao otvarač za čepove te ogulio zaštitnu foliju na grliću boce. Na trenutak je pogledao etiketu vina, pokušavajući zapamtiti proizvođača, jer mu je prodavač bio rekao da je to najbolje domaće vino koje flaširaju. No, onda se trgnuo osjetivši nečije ruke na svojim ramenima. Bio je to Enco Stanči, čovjek kojeg je Ervin Mladič čekao. Enco Stanči odostraga zagrlj Ervina Mladiča i poljubi ga u vrat tik ispod tjemena. Ervina Mladiča prođu trnci niz kičmu. Dvoje ljubavnika ne rekoše ni riječ, već se strastveno poljube u ovu toplu zoru, nasred bazena u koji je zabranjen ulaz, nakon čega Enco Stanči sjedne pored Ervina Mladiča.

“Knjiga je zares kul!”, prozbori prvi Enco Stanči. “Vem! Jaz obožujem Bulgakova.” uzvratu Ervin Mladič zavrćući spiralni otvarač u čep od pluta. “Ti obožuješ celo rusko literaturo. Ampak jaz sem samo običen elektroničar. Jaz, naprimer, ne razumem zakaj vsi Rusi pišejo tolko krat ime in preimek ene osebe? Zakaj potrebujejo vsa ta imena oseb? Ni mi blo lahko slediti celi roman. Včasih ne veš kaj je kaj.”

“Imena so nič. Jaz te mam rad ne zaradi tvojega imena...”, Ervin Mladič povuče čep iz grlića boce

te natoči gusto crno vino u čaše: "... mam te rad zaradi tega kaj si elektroničar z lušno ritko in poslušom za gitaro!"

Ervin Mladič pruži čašu Encu Stanči i poljubi ga u usta. Enco Stanči uzvratu Ervinu Mladiču. Ervin Mladič. Enco Stanči. Ervin Mladič i Enco Stanči. Enco Stanči i Ervin Mladič. Ervin Stanči i Enco Mladič na bazenu. Ervin Enco i Stanči Mladič ljube se. Mladič Enco Stanči Ervin i Ervin Mladič Enco Stanči se ljube na bazenu. Ervin Mladič. Enco Stanči. Stanči. Mladič.

A onda Enco Stanči reče Ervinu Mladiču,
milijući ga po kosi:

"Tukaj je zelo lepo, ha? V "Smeđi
laguni..."

"Ja. Prav zato sam te pripeljal sem. Vedel
sam da ti bo všeč."

"Ampak kaže da je prepovedano
bit na bazenu."

"Je komaj šest ur! Vsi že spijo!",
samouvjereni će Ervin Mladič, pa stavi ruku
na vrat Enca Stanči. Ponovno se strastveno
poljubiše. Zavlačiše ruke pod odjeću i počеше
se skidati zaneseni u svojoj homoseksualnoj
ljubavi.

Klimaks

A dok su Ervin Mladič i Enco Stanči
izmjenjivali nježnosti na bazenu na kojem se
zabranjeno zadržavati, Ferdinand Vitomirčić i
Goran Blasijević izadoše iz prostorije za vrtlare
koja se smjestila iza recepcije. Ferdinand
Vitomirčić bijaše zaposlenik "Lagune" već
tridesetidvije godine. U "Zlatnoj laguni" bio je
najprije vozač. Razvozio je vešeraj i direktore,
ševio spremačice i direktorice u zadnjem dijelu
kombija i, sve u svemu, živio pristojno od svoje
plaće. Nakon desetak godina bio je promaknut
u poslovođu vrtlara te je od svoje zarade mogao
živjeti još bolje. Nakon toga, dobio je posao

čuvara vile “Lađa”, koji je imao proizvoljno radno vrijeme, a plaća je bila toliko visoka da je za deset godina rada na tom radnom mjestu mogao dati otkaz i otvoriti neku privatnu tvrtku.

Nije dao otkaz, ali je, bistar kakav je, otvorio grill-restoran, rekli bismo “balkanski fast-food” u blizini “Lagune”, koji je vodila njegova žena. Nesretnim slučajem, tj. nepažnjom sezonskog radnika pomoćnika kuhara, restoran je izgorio do temelja, ali Ferdinand Vitomirčić nije plakao kao njegova žena. Bio je vrlo optimističan i vedar čovjek, kojem ništa nije moglo pokvariti dobru volju. Smatrao je da nije ništa izgubio - ponovno je na pozitivnoj nuli. S druge strane, firma u kojoj je radio sve je više propadala,

pa više nije mogla plaćati čuvara - Ferdinand Vitomirčić je vraćen na mjesto vozača. Za nepune dvije godine, promjenom vlasnika, imena i reputacije “Lagune”, postao je obični vrtlar. Usprkos ovoj nepravednoj životnoj igri Ferdinand, zovimo ga odsad samo imenom, jer, iskreno - dosadno je i naporno stalno pisati ime i prezime (mislim da se time samo dobiva na dužini teksta), on nikad nije skidao osmijeh s lica, a njegov je duž obale poznati smisao za humor razvedrivao tmurne i naporene radne sate njegovih kolega vrtlara.

Goran Blasijević, mladić s kojim je Ferdinand upravo izašao iz prostorije za vrtlare, pak se rodio na sasvim drugom kraju države, na duboko kontinentalnom sjeveru, gdje ljeti ljudi odlaze na kupanje u rijetko ili gotovo nikad čiste vode stajačice i utapaju se u brzacima obližnjih dviju rijeka. Goranov otac bio je profesor etike u srednjoj školi koji je, u osamnaestoj godini života odlučio promijeniti prezime iz Blesijević u Blasijević. Učinio je to na nagovor najbližeg prijatelja koji se nakon promjene prezimena Drk u Derk osjećao mnogo bolje, a i ljudi su ga više poštovali. Goranova majka je bila vrijedna

domaćica, a on je prije nekoliko mjeseci postao propali student. Otac je žarko želio da njegov sin završi neki studij, pa je Goran pod djelomičnom prisilom upisao fonetiku i kroatistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, no dalje od drugog semestra nije dogurao. Vadio se da je to zbog pritiska oca, no bio je jednostavno prelijen. Razočaran i opljačkan od države, tj. od prosvjetnog sistema i Goranovog stanodavca u Zagrebu, poslao je Gorana na more, kako bi po prvi put u životu iskusio “što znači raditi i zaraditi, umjesto dobivati džeparac”. Na sezonski rad u “Smeđu lagunu” Goran je došao prije nekoliko dana.

Ferdinand kojeg su svi odmila zvali Feri, zaključa vrata prostorije za vrtlare i pruži vrlo dugački štap Goranu.

“Ovo je za čišćenje bazena.”, reče Feri te doda: “i slonova, a možeš njime i krasti hranu s prozora nekog studentskog doma. Uglavnom, svako jutro do osam sati bazen mora biti temeljito očišćen. Nekad su to radile sobarice, ali danas ih je premalo, a firma nema dovoljno novaca da bi platila više sobarica. No, da budem iskren, i ove četiri su mi sasvim dovoljne.

Zapravo, tri,

jer ona mala je tvrd orah.”

Feri i Goran krenuše prema bazenu koji je svoje kutove istegnuo po stražnjem dvorištu vile “Lađa”. Goran se borio s balansiranjem pet metara dugog štapa za čišćenje bazena, dok ga odjednom Feri ne zaustavi. Jednim prstom mu pokaza da bude tih, a kažiprst druge ruke usmjeri iza ugla vile na kom su stajali. Goran se oprezno nagne preko ugla trošnog zida i vidje dva odrasla muškarca u zagrljaju, kako se zaneseni miluju i ljube

u slatkoj neprirodno plavoj vodi bazena.

“Vidi pedere! Jesi ikad vidio pedere?”,

prošapće Feri, smijuljeći se.
“Samo na TV-u...”, izusti Goran širom
otvorenih očiju uperenih u zbudjujući prizor.
Feri nakosi glavu, a oči mu se pri pogledu
na dvoje ljubavnika ispune sjetom, pa reče:
“Ovo me podsjeća na oca...”
Goran pogleda Feru u još većem čudu
nego je gledao homoseksualni čin na bazenu, a
Feri objasni:

“Moj je otac bio homoseksualac. Skrivao
je to od majke i od mene dugi niz godina. A
onda je jednog dana s posla došao sa svojim
ljubavnikom u ruci. Mami ništa nije bilo jasno, a
tata joj je onda rekao: ‘Jasmina, ovako više ne
ide! Ja sam gay. Ovo je Karlo.’ Nakon tog šoka
draga mama više nikad nije bila ista. Do kraja
života pisala je političku kolumnu u lokalnom
listu.”

Dok je Feri pričao priču iz svoje obitelji,
dvoje je ljubavnika, Ervin Mladič i Enco Stanči,
udubljeni u svoju igru i ne primijetivši da ih netko
promatra,

počelo izvoditi čudne pokrete u vodi. Stvarali su
krugmalih valova oko sebe.

“Gle! Jebu se!”, usklikne Feri gotovo ushićeno:

“Jebu, jebu...! Jesi ih ikad vidio kako se jebu?”

I baš kad je Goran ponovo pogledao prema
bazenu, s druge strane vile se začu urlik:

“Upomoć! Bolesnici! Sidaši! Ljudi, pomozite,
Sotona je bazenu!”

Bio je to recepcionar Marko Kolac koji je s noćne
smjene krenuo kući:

“Izlazite smjesta iz bazena! Ne, nemojte izlaziti!

Svi ćemo se zaraziti! Umrijet ćemo u mukama! O,
Djevice Blažena, pomози nam u mukama!”

Plačući i drhčući od straha Marko Kolac otrči
natrag do svog radnog mjesta i naredi smjeni da
hitno pozove policiju.

Zbudjeni i uplašeni ljubavnici brzo se razdvojiše i
iskočiše iz bazena te se počеше brisati ručnicima

i oblačiti.

“Kaj sam ti povedal? Ampak ti si bil prepričan da je vse v redu!”, korio je Enco Stanči svog momka, koji ga je uvjerio da nije opasno kupati se u bazenu u ovaj sitni jutarnji sat.

Gay culture

Feri pak uzdahne, osvrćući se na ekstremno ponašanje recepcionera Marka:

“Ovo je primitivna sredina, Gorane. Ovi ljudi još uvijek misle da je homoseksualizam nešto demonsko. Ovi ljudi žive zaostalo. Ulice su svakodnevno prazne između pola jedan i pola dva. A znaš li zašto?”

“Ne.”, Goran je bio kratak, ne mogavši skrenuti pogled sa slovenskog ljubavnog para.

“Zato jer svi gledaju ‘Jo te kjero’. Svi, od čistačice u hotelu do direktora u hotelu, od čuvara parkirališta do mafijaškog bossa koji parkira na tom parkirališu, od noćnog recepcionera do saborskog zastupnika, od cvječarke do ravnatelja škole, od pola jedan do pola dva, od ponedjeljka do petka, odista, doista,

od-akle, do-neba, od-govor, do-ktori, od-mah,
do-vidjenja, od-nosno, do-duše...”

Dok se Feri gubio u monologu, Goran je promatrao kako dvoje homoseksualaca preskaču ogradu bazena i odlaze. Feri je pričao:

“Ljudi će se s vremenom naviknuti na pedere. Isto kao što su se navikli na atomsku bombu. Ili seks prije braka. Prije deset godina bilo je nezamislivo da homoseksualci paradom u centru glavnog grada Hrvatske obilježavaju svoj dan.”

Feri krene prema bazenu te otključa vrata ograde. Goran se borio s ravnotežom dugačkog štapa za čišćenje bazena. Feri mu istrgne štap iz ruke, pa mu pokaza kako se bazen time čisti.

“Znaš li da smo svi biseksualci? Svaki čovjek ima oba spola u sebi. Otac me to naučio.”,

reče Feri sjedajući na klupicu na kojoj su se,
nepuni sat prije, našli istospolni ljubavnici.
Goran je izvodio dugačke poteze štapom za
čišćenje bazena, od polovine bazena prema sebi.
Budući da je podosta znao o temi koju je Feri
načeo,

Goran ne htjede propustiti reći:

“Sociolog Foucault je govorio o tome.

Smislio je queer teoriju. Queer je naziv za
homoseksualnu osobu. Ali teorija govori o
biseksualnosti svih ljudi.”

“Oh, vidim, znaš ti mnogo toga. A znaš li
onda kako se zovu oni koji imaju i pimpek i,
da oprostiš, pičku?”

“E, to su hermafroditi. Od Hermes - kao
simbol muške i Afrodita - ženske seksualnosti.
Pojam su izmislili alkemičari u srednjem vijeku.”,
pravio se Goran pametan.

“E, zamisli samo, kako je njima dobro
u životu! Ne mora čekati večer, pa se nalaziti s
nekim, pa se gnjaviti s kondomom...
Samo ode na piš-pauzu!”

Tek što je Feri ovo rekao, pored bazena
se pojavi automobil s plavom trakom po sredini
i bočnim stranama. Iz automobila izađoše dva
čovjeka u plavoj uniformi, oba visoka, a jedan uz
to još i

debeo. Taj je cijelo vrijeme maramicom brisao
znojno čelo i zapisivao u mali notes sve što bi
ovaj drugi rekao.

“Molim vas, izađite iz ograđene površine!”, reče
policajac strogo i poravna kapu na glavi.

“Gospodine...”, pride Feri policajcu te se
nagne nad njegovu značku: “... Jedansedam
Nuladvaosam, ovo je bazen, a mi ga moramo
očistiti.”

“Ne znam ja ništa! Dobili smo prijavu da se dvije
odrasle osobe nalaze unutar ograđene površine
bazena, u koji je zabranjeno ulaženje! Čistite se
negdje drugdje!”, policajac trkne laktom kolegu,

“Marko, objasni ovoj uniformiranoj gospodi da smo mi ovdje zaposlenici!”, vikne Feri ne skidajući prezrivi pogled s visokog mladolikog policajca.

“Je! Oni su čisti, gospodine milic... policajče! Feri, kamo su pobjegli? Ja nisam vidio! Idem kući prije nego još nabasam na njih! Ne treba mi zaraza u špici sezone...”, recepcionar

Marko je mrmrljajući i osvrćući se svako malo, kako ne bi naletio na homoseksualni par, otišao kući.

Policajac se nakašlje i poravna remen na hlačama, a onda mu padne pendrek i nekoliko puta se odbije o beton na kom su stajali. Podigne ga i vraćajući ga na isto mjesto, važno kaže:

“Dobro! Možete se zadržati unutar ograđenog objekta! Ali pazite što radite!”, policajac ponovo trkne svog debelog kolegu laktom, nasmijaše se, a on još doda:

“Recepcionar vam ima slabe živce...”

Okrenuše se smijuljeći se, a prije nego sjedoše u automobil, ovaj visoki još doda:

“Hej, ti mali! Što si ne nađeš nekog mlađeg! Ovaj bi ti mogao biti otac!... Ustvari, ne bi ti mogao biti otac... Ha ha ha ha...!”

Prasnuše u smijeh. Zatvoriše vrata automobila i upališe motor, a onda visoki otvori prozor

i još jednom reče:

“Jel’ vi morate nosit’ pelene?

Ha ha ha ha ha ha ha...!”

Policajci su se grčili od smijeha. Visoki kroz smijeh jedva reče:

“Čekaj, ha ha... imam... ha ha... imam još bolju!... ha ha ha! Mali, imaš dobar ten. Jel’ koristiš neku kremu? Ahahahaha...! Jooj, ha ha ha, jooj... a ovo: tko se mača laća - peder! Ahahahahaha...! Ah, jooj, želudac... ha ha ha... ali čekaj, čekaj, imam još... ha ha... slušaj: tko rano

ARHITEKTURA DUHA

**Na brdašcu gdje sam dragoj ubirao cvijeće,
Galeb jedan okrenuo Suncu trbuh bijeli.
Ostadoše živi oni što imaše sreće.
Uzela ga Ruka oblik nov da mu udijeli.**

**Na brdašcu gdje sam dragoj poljsko cvijeće brao,
Galebovi k'o i ljudi mole u tišini.
Pod crkvenim tornjem što je jučer izrastao,
Turist škljoca aparatom, klanja se visini.**

**Na brdašcu gdje sam cvijeće bumbarima krao
Duh bi erektilirao u nebo sa zvonika,
Kad bi vjernik svaki i bez tornja znao
Bit religioznosti i Božanskog lika.**

**Na brdašcu k'o i svugdje gdje sam brao cvijeće,
Ljudi traže instant-sreću, ali Boga neće.**

SAMOSVIJEST

**Gledaj kako smo
lutke na koncima društvenih kretanja
a jedina stvar
koja nas još kratko vrijeme čini ljudima
je bijedna
konstatacija
stanja**

KRMEŽLJAVIH OČIJU, KRMEŽLJAVE DUŠE

**Ja se već cijelu malu vječnost
budim pored tebe.**

**Otvaram oči i,
prije nego odem u kupaonu,
rasplićem toplo tkanje
naših nogu, ruku i kose,
koje je preko noći ispleo
san ljubavnika.**

**Ja to ne bih činio,
ali znaš da čovjek ujutro mora ustati
i pozdraviti Sunce
i zahvaliti životu na slobodi
od materijalnih dobara.**

**Sa svojih dvadesetinešto godina
i zavidnom karijerom ambicioznog
ratnika neprilagođenosti,
mrzovolja mi je prirodni refleks.
I zato mi oprostite ako se budem ljutio
na svijet koji od ranog jutra
jurca za boljim, većim i moćnijim životima,
na ljude koji, poput kakvih cirkuskih šteneta,
iz dana u dan
love same sebe za rep.**

**Oprostite što me jutarnji šamar stvarnosti ozlovolji
i dopustite da se tvoje malo dijete
razljuti na to što ga ponekad
ostaviš sama.
Dopustite da udarim u zid,
u ljude
i svoju blesavu facu!**

**Da te nema,
ja bih se izgubio ovdje...**

Ova knjiga izdana je uz potporu Academy for Educational Development(AED) u okviru projekta Potpora hrvatskim nevladinim organizacijama (CroNGO) pod uvjetima navedenim u ugovoru s Američkom agencijom za međunarodni razvoj (USAID) br. 160-A-00-01-00109-00. Ovdje navedeni stavovi autora ne moraju nužno odražavati stavove AED-a ili USAID-a.

**CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb**

**UDK 821.163.42-1(082)
821.163.42-32(082)**

**TRAGOVI : almanah mladih međimurskih
autora/ica / <urednici Teo Petričević ...
et al.>. - Čakovec : Udruga ACT : DataArt+,
2004. - (Biblioteka ACT ; knj. 2)**

ISBN 953-7186-01-6 (DataArt+)

440617074

